

Anti-Emperyalist ve Anti-Oligarşik Mücadelede

KURTULUŞ CEPHESİ

Zafer Bizim Olacaktır!

<http://www.kurtulusephesi.com>

YIL: 21 SAYI: 116 Temmuz-Ağustos 2010

12 Eylül Riyakarlığı
ve Gerçekler

Anayasa Referandumunda
Ne Yapmalı?

“Vatana İhanet Belgesi”
ya da Amerikan Emperyalizminin
Kulları

Sorunun Tek Çözümü,
Kürt Ulusunun Kendi Kaderini Belirleme
Hakkının Tanınmasıdır!

Ulusların Kendi Kaderlerini
Belirleme Hakkı

Lenin Okumanın
Zamanı Gelmedi mi?

“Ulusal-Kültürel” Özerklik
V. İ. Lenin

Profesyonel Ordu ve
Özel Hudut Birlikleri

Recep Tayyip Erdoğan'ın anayasa değişikliği referandumunun "açılış konuşması"nda gözyaşlarıyla andığı 12 Eylül "kurbanları"na ilişkin gerçekler.

3

12 EYLÜL
RİYAKARLIĞI
VE GERÇEKLER

12 Eylül 2010'da yapılacak olan anayasa referandumunda solun "boykot" vb. taktiklerinin genel bir değerlendirmesi.

7

ANAYASA
REFERANDUMUNDA
NE YAPMALI?

22 Eylül 2003 tarihinde zamanın Hazine-
den Sorumlu Devlet Bakanı Ali Babacan
ile ABD Hazine Bakanı tarafından
imzalanan Dubai "mutabakatı"nın
gerçekleri.

11

"VATANA
İHANET BELGESİ"
YA DA
AMERİKAN
EMPERYALİZMİNİN
KULLARI

Sözcüğün ve sorunun tam tanımıyla
"Kürt ulusal sorunu"nun gerçek ve
kalıcı tek çözümü üzerine bir değerlen-
dirme.

16

SORUNUN
TEK ÇÖZÜMÜ,
KÜRT ULUSUNUN
KENDİ KADERİNİ BELİRLEME
HAKKININ TANINMASIDIR

Ulusların kendi kaderlerini belirleme
hakkının demokratik içeriği ve demok-
ratik devrimle olan bağlantısını ele alan
bir irdeleme.

21

ULUSLARIN
KENDİ KADERLERİNİ
BELİRLEME HAKKI

Ulusal çatışmalardan umutsuzluğa
kapılmış "sol" küçük-burjuvalar için bir
uyarı.

28

LENİN'İ OKUMANIN
ZAMANI
GELMEDİ Mİ?

V. İ. Lenin'in
23 Kasım 1913'de yayınlanan
"Ulusal-Kültürel" Özerklik yazısı.

29

"ULUSAL-KÜLTÜREL"
ÖZERKLİK

Son dönemde "artan terör" nedeniyle
gündeme getirilen profesyonel ordu ve
özel sınır koruma birlikleri üzerine bir
değerlendirme.

31

PROFESYONEL
ORDU
VE
ÖZEL HUDUT
BİRLİKLERİ

KURTULUŞ CEPHESİ

SORUMLU: Sezai Görür

Yazışma Adresi:

Postfach 1414

55504 Bad Kreuznach / Deutschland

<http://www.kurtuluscephesi.com>

<http://www.kurtuluscephesi.org>

<http://www.kurtuluscephesi.net>

<http://www.kurtuluscephesi.de>

E-Posta Adresi:

kurcephe@kurtuluscephesi.org

12 Eylül Riyakarlığı ve Gerçekler

12 Eylül terörü çok değişik sonuçlar ortaya çıkardı. Doğrudan faşist-askeri teröre maruz kalanlar kadar, bu terörü destekleyen ya da kayıtsız kalan milyonlarca insan da bu sonuçlardan paylarına düşeni aldılar. Pek çok sonucunun yanında, özellikle 12 Eylül döneminde ve faşist-askeri terörün doğrudan sonucu olarak değişik insan tipleri ortaya çıktı.

Doğrudan faşist-askeri teröre maruz kalan insanların (ki 1980 yılında 15 yaş üstü yetişkin 25 milyonluk nüfusun yaklaşık üç milyonunu kapsar) bir bölümü, sadece soruşturulmuş ve fişlenmiştir. 650 bin kişi gözaltına alınmış ve tutuklanmıştır. Gözaltına alınanlar, bir haftadan 90 güne kadar uzayan sürelerle işkenceden geçirilmişler, “sorgulanmış”lardır.

“Sorgu”, daha tam ifadesiyle işkence, “suç” için “kanıt” bulmak ya da “suçu itiraf ettirmek”ten öte, doğrudan “obje”yi yıldırma ve sindirmeyi amaçlamışsa da, bundan çok daha fazla “obje”yi kendisine güvensiz bir kişiliğe dönüştürmeyi, insanlıktan çıkartmayı, deyim yerindeyse paronayak haline getirmeyi amaçlamıştır.

Gözaltına alınıp bırakılanlar her an yeniden alınma korkusuyla yaşarken, kendilerine doğrudan işkenceciler tarafından, yörenin polisleri tarafından ve hatta aile ve akraba çevrelerinden “tavsiyeler”de bulunulmuştur. Verilen en büyük “tavsiye” (günümüzde buna “öneri” denilmektedir), *askere gitmeleri, işe girmeleri ve evlenmeleri* olmuştur. Bunun yanında ve beraberinde eski tanıdıkları hiç kimseye (mahalle arkadaşı, okul arkadaşı, devrimci arkadaşı vb.) gö-

rüşmemeleri de “önemle tavsiye” edilmiştir. Yaklaşık 600 bin kişiyi kapsayan bu “kitle”, birkaç istisna dışında tümüyle “tavsiyeler”e uymuşlar ve düzenin “makbul” kişileri olarak yaşamaya koyulmuşlardır.

Çokluk, kendi yakın çevrelerine bile yaşadıklarından hiç söz etmeyen, söz açıldığında suskun kalan bu insanlar arasından, “suçsuz” olduğunu kanıtlamaya çalışan, “suç”un başkalarında olduğunu söyleyen, hatta “kandırılmış”, “aldatılmış” olduğundan şikayet eden insanlar da çıkmıştır. Bu insanlar, her yerde, her ortamda ve her fırsatta “suçsuz” yere, “haksız” yere gözaltına alındıklarını, işkence gördüklerini söyleyerek, yeniden “içeriye” alınmayı engelleyebileceklerini düşünmüşlerdir. Bu “hikaye”nin ana teması, “riyakarlık”tır.

12 Eylül’ün ilk “hikayeleri” bu şekilde ortaya çıkmıştır.

1980’lerin ortalarından itibaren faşist-askeri terörün hız kesmesi, “sivil” hükümetin işbaşında bulunması, siyasi partilerin kurulmasına izin verilmeye başlanması, giderek ikinci bir “hikaye” türü ortaya çıkarmıştır: Mağduriyet, mahrumiyet ve fedakarlık.

Bu “hikaye”nin ana teması, 1980 öncesinde yaşananlara ilişkindir.

Bu “hikaye”nin “kahramanları”, bir yandan 12 Eylül “mağduru” iken, diğer yandan 12 Eylül öncesi devrimci mücadelenin de “mağduru”durlar. Pek çok mahrumiyetlere katlanmışlardır, çok fedakarlıklar yapmışlardır, ama ne yazık ki, kendilerinin bu yaptıklarını “takdir eden” kimse çıkmamıştır, devrimci örgütler onları “yüzüstü” bırakmıştır!

Genellikle içki sofralarında, meyhaneler-

de anlatılan bu “hikayeler”, 12 Eylül terörünün etkisi silikleştikçe büyümüş ve gelişmiştir. (Aziz Nesin’in “*Tek Yol*” romanı, adli suçlu bir mahkumun ağzından bu tür “hikaye”lerin nasıl büyüyüp geliştiğini anlatır.)

Öte yandan, askerliğini yapmış, bir işe girmiş ya da bir “iş” kurmuş ve evlenmiş “mağdur”lar, yeni iş ve aile ilişkileri içinde yeni “hikayeler” bulmaya başlamışlardır.

Bunlar, bir yandan 12 Eylül’den nasıl etkilendiklerini anlatırken, diğer yandan, ilk “hikaye”ye geri dönmüşlerdir. “Gerçekte” onlar, “suçsuzdular”; ya bir “arkadaşları” onları ele vermişti ya da “cami avlusundan” alınmışlardı!

“Suçsuzluk” hikayeleri her yerde anlatılırken, bazı yerlerde devrimci mücadelenin içinde nasıl cansiperane mücadele edildiği anlatıldı.

İster istemez, bu “hikayeler” canlı ve kanlı olmalıydı. Anlatacak “hikaye”si olmayanlar bile, kendilerine “yaşanmış bir hikaye” uydurmaya başladılar.

En ilkel “hikaye”, devrimcilğe nasıl başlanıldığına ya da “olaylara nasıl bulaşıldığına” ilişkin olanıydı. “Yak bir Birinci, ol bir devrimci” gibi çocuksu bir şakalaşma sözü bile, sanki gerçekmişçesine “hikaye”nin özüne yerleştirildi. Herşey kurgulandı (ki o tarihlerde “kurgu” ya da “kurgulama” sözcükleri henüz bilinmiyordu bile). Sağdan soldan duyulmuş “hikayeler”, her kişinin dilinde ve ağzında yeniden biçimlendirildi. Kimisi devrimci örgütlerin nasıl “kötü” yönetildiğini, bu duruma nasıl “karşı” çıktığını “hikaye”nin içine sokarken, kimileri başka tür “mağduriyet”lerden yakındılar.

İş ilişkileri geliştikçe ve çoluk-çocuk sahibi olundukça, “suçsuzluk” ve “mağduriyet” yeniden öne çıkmaya başladı. Söylenilmeye çalışılan, “vatana-milllete yararlı” birer “evlat” oldukları, “kanunlara karşı gelmedikleri”nden ibaretti. Bu yolla ve bu sayede, işte ve aile ortamlarında tutunabileceklerini düşünüyorlardı.

Gün geldi, anılar yazılmaya, basılmaya ve internette yayınlanmaya başlandı. Böylece “hikayeler” anonimleşti, kulaktan kulağa, ağızdan ağıza dolaşmaya başladı. Artık ortada kurgulanmış, gerçeğe ilişkisi olmayan “hikayeler” değil, “düpedüz gerçek hikayeler” vardı. Bunun kanıtı da, yazılmış-basılmış-anlatılmış “anılar”, internette dolaşan “bilgiler” ve “medya”da yer alan röportajlar-

dı.

1990’ların sonlarına doğru “medya”da “suçsuz gençler” edebiyatı başlatıldı. “Denizler suçsuz”dular, “haksız yere asılmışlar”-dı, “bir insan bile öldürmemişler”di, zaten “çakar almaz silahlarla devrim bile” yapılmazdı!

Her 6 Mayıs’ta, birilerinin çıkıp “Denizler”in ne kadar “masum” olduklarını anlattıkları televizyon programlarını sinema filmleri, romanlar ve her zaman olduğu gibi “anı” kitapları izledi. “Denizler”in ne kadar çok sevildiği görüldükçe de, bu açılıp-saçılmalar çoğaldı. Günün solcuları da, bu “sevgi seli”nden “nemalanmak” için “Denizlerin yolunda” olduklarını söyleyerek, aynı “hikaye”nin tamamlayıcıları haline geldiler. Halk deyişiyle, şıracının tanığı bozacı oldu.

Ama onların içinden hiç kimse, mevcut düzenin yasalarının yargısı ile tarihin ve insanlığın yargısının aynı olmadığını söylemeye yanaşmadı.

Böylece “Denizler” bağlamında bir “suçsuzdular” söylemi yaygınlaştı. Bu öyle bir noktaya geldi ki, Recep Tayyip Erdoğan “referandum açılış konuşması”nda bu tür “hikaye”leri anlatarak gözyaşlarına boğuldu ve dinleyenleri gözyaşlarına boğdu! Necdet Adalı, Mustafa Pelivanoğlu ve Erdal Eren, Recep Tayyip Erdoğan’ın gözyaşları içinde “hikaye”lerini anlattığı isimler oldu.

“Sayın başbakan”, Mustafa Pehlivanoglu adlı Balgat katliamını gerçekleştiren “dini bütün” ya da “Türk-İslam sentezi” faşist katilin “allahın nezdinde suçsuz” olduğunu okurken gözyaşlarına boğuldu. Recep Tayyip Erdoğan’a göre, Erdal Eren “yaşı büyü-tülerek asılan çocuk” ve Necdet Adalı da, “*Suçsuzluğundan, serbest bırakılacağından o kadar emindi ki, cezaevinde arkadaşlarının firar girişimine katılmadı*” denilen kişi oluvermiştir.

“Türk-İslam sentezi” içinde biçimlendirilmiş bir faşist katilin “allah”la, “dinle”, “vatan”la ilişkisi Recep Tayyip Erdoğan’ı gözyaşlarına boğarken, Balgat katliamını* yapan faşist MHP’lilerin kendilerine Türkiye Şeriatçı Komando Ordusu (TÜŞKO) adlı bir “örgüt” uydurdıkları ise, zamanın gazete

* 18 Ağustos 1978’de Ankara’nın Balgat semtinde ilerici, demokrat ve devrimci insanların gittiği dört kahvehane silahla tarandı. Olayda beş kişi yaşamını yitirdi.

sayfalarında sararıp solmuştu.

Yine Recep Tayyip Erdoğan'ı ve dinleyenleri gözyaşlarına boğan faşist Mustafa Pehlivanoğlu'nun İsa Armağan'la birlikte Mamak Askeri Cezaevi'nden nasıl kaçırıldığı ise, bu "gözyaşları" arasında yoktu.*

Necdet Adalı ise, yani Recep Tayyip Erdoğan'ın konuşmasında "suçsuzluğundan o kadar emindi ki, cezaevinde arkadaşlarının firar girişimine katılma"yan, "Vikipedi"de "firar eylemine 'nasıl olsa suçsuzluğunun anlaşılacağı' ileri sürerek katılmadı" denilen devrimci insan, 12 Eylül sonrasının "hikayeler"inin parçası yapıldı.

Necdet Adalı, 10 Temmuz 1977'de Ankara İsmetpaşa'da faşistlerin gittiği bir kahvehanenin basılıp iki faşistin öldürülmesi eyleminde yer almıştı. Eylemden kısa bir süre sonra Kemal Ergin'le birlikte yakalandı ve polis işkencesinden sonra tutuklanarak Ankara (Ulucanlar) Merkez Cezaevine konuldu. Sözü edilen firar eylemi, tüm hazırlıklara rağmen, plan dışı olarak gerçekleştirilmek istenmiştir. Cezaevi hamamından gerçekleştirilmeye çalışılan firarda, Kemal Ergin ilk giden kişi oldu. İkinci çıkacak kişi olan Necdet Adalı ise, bir "tesadüf" sonucu hama bir gardiyanın gelmesi üzerine içerde kalmıştır. Tüm "hikaye"lerin aksine, Necdet Adalı, bu firar eylemine, ilk planlama aşamasından itibaren katılmıştır ve plan dışı gerçekleştirilmeye kalkışılan firarda "tesadüf" sonucu kaçamamıştır.

"Kaçmadı" iddiası öylesine bir yalandır ki, cezaevinde yatan ve idamla yargılanan bir devrimcinin (ve hatta bir adli mahkumun bile) kaçmayı düşünmemesi ve olanak olduğunda kaçmaması düşünülemez bile. Bugün, bu firar olayı sırasında Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde bulunan devrimci tutsaklar yaşamaktadır ve hepsi de Kemal

Cezaevinde avludan aşağı pencelerinin önünde (sağ), Emin Çölaşan, solcularla cezaevi müdürünün odasında (sağ), İbrahim Bektaş, Mustafa Türkoğlu, Necdet Adalı, Emin Çölaşan, Remzi Kavgaç, Erol Bektaş, Azmi Kale.

Ergin'in kaçışını ve Necdet Adalı'nın kaçamayışını çok iyi biliyor olmaları gerekir. Ama "hikaye", sadece bu olaya ilişkin bir "rivayet" değil, tüm 12 Eylül sonrasına egemen olan "hikayeciliğin" bir ürünüdür.

Necdet Adalı'nın kendisinin "suçsuzluğundan o kadar emin" olmasına gelirsek. Buna en doğru yanıtı verecek olan yine kendisi ve kendisiyle birlikte o tarihte cezaevinde yatan devrimci tutsaklardır.

Emin Çölaşan'ın Aralık 1978'de *Milliyet* gazetesinde yayımlanan "Sağcı ve Solcu Eylemcilerin Cezaevindeki Yaşamları, Tutumları" röportajında, o tarihte cezaevinde *Devrimci Gençlik*'in cezaevi sorumlusu olan Azmi Kale "suç" ve "suçluluk" üzerine şunları söyler:

"Devrimciler, faşistler gibi demagojiye başvuramazlar. Devrimcilerin her şeyi açıktır ve dürüsttür. Yapılan her eylem, her siyasi hareketin nefeslerinin belli bir strateji doğrultusunda yaptıkları eylem olduğu için, 'Biz bunu yapmadık, etmedik, biz masumuz, suçsuzuz' gibisinden bir takım şeyler söylemezler. *Biz kendimizi suçlu hissetmiyoruz zaten.*

Ben yaptım, vurdum, öldürdüm, geldim cezaevine, fakat ben kendimi hiçbir zaman suçlu hissetmiyorum. Çünkü insanlık namına, insanlık adına bir suç işlemedik biz. Kendimizi savunuyorduk, aktif savunma yapıyorduk. Aktif savunma sırasında da üç tane faşist, yine kendimizi bizzat nefsimizi müdafaa ederken de bir tane polis öldürdük, geldik buraya. Fakat biz suçlu değiliz. Biz onları öldürmeseydik, onlar bizi öldüreceklerdi."** (abç)

Azmi Kale'nin hemen ardından, Kemal

* Balgat katliamından idam cezası alan İsa Armağan ve Mustafa Pehlivanoglu, idam cezaları onaylandıktan sonra, 6 Ağustos 1980 günü Mamak Askeri Cezaevi A Blok'tan asker üniformasıyla kaçırıldılar. Bu sırada Mamak Askeri Cezaevi'nin komutanı Albay Raci Tezik ve Cezaevi İç Güvenlik Amiri Yüzbaşı Hasan Meşçi'yd. Hasan Meşçi, firar olayından dolayı yargılandı ve beraat etti.

** *Milliyet*, 22 Aralık 1978.

«KENDİMİZİ SUÇLU HİSSETMİYORUZ»

Azmi Kale — Devrimciler, faşistler gibi demagojiye başvurmazlar. Devrimcilerin her şeyi açıktır ve dürüştür. Yapılan her eylem, her siyasi hareketin neferlerinin belli bir strateji doğrultusunda yaptıkları eylem olduğu için, "Biz bunu yapmadık, etmedik, biz masumuz, suçsuzuz" gibisinden birtakım şeyler söylemezler. Biz kendimizi suçlu hissetmiyoruz zaten.

Ben yaptım, vurdum, öldürdüm, geldim cezaevine fakat ben kendimi hiçbir zaman suçlu hissetmiyorum. Çünkü insanlık namına, insanlık adına bir suç işlemedik biz. Kendimizi savunuyorduk, aktif savunma yapıyorduk. Aktif savunma sırasında da üç tane faşist, yine kendimizi bizzat nefsimizi müdafaa ederken de bir tane polis öldürdük, geldik buraya. Fakat biz suçlu değiliz. Biz onları öldürmesek, onlar bizi öldüreceklerdi.

Necdet Adalı — "Bu adamların, yani faşistlerin yakınma nedeni, geçmişte rahattılar. Biz suçsuz olduğumuzu falan iddia etmiyoruz. Fakat MC döneminde, gelen her devrimciye şu veya bu şekilde işkence yapılmıştır.

Ve sürekli yapıldığı halde bunların yakınmaları MC dönemi geçtikten sonra ortaya çıkmaktadır. Arkadaşlarımın belirttiği gibi bizim için değişen herhangi bir şey yok. Fakat bunlar gerçekten kandırılmış adamlar. Kendilerini rahat hissettiği anda istediği gibi hareket edebiliyorlar. Gerçekten robot gibi kullanılan adamlar. Kandırılmış adamlar..."

Remzi Kavgacı — "Ashında işkence yapıyor mu diye sormak abes olur. İşkence her zaman yapılıyor."

Ergin kaçtıktan sonra KSD'lilerin cezaevi sorumlusu olan Necdet Adalı söze şöyle devam eder:

"Bu adamların, yani faşistlerin yakınma nedeni, geçmişte rahattılar. *Biz suçsuz olduğumuzu falan iddia etmiyoruz.* Fakat MC döneminde, gelen her devrimciye şu veya bu şekilde işkence yapılmıştır."* (abç)

Gerçek bu kadar yalın ve açıktır.

Gerçek devrimci insanların, devrim uğruna yaşamlarını çekinmeden veren insanların, öylesine riyakarca "mağduriyet" hikâyelerine malzeme yapılmaya kalkışılması ve aynı riyakarlıkla ülkenin "başbakanı" tarafından referandum malzemesi haline getirilmesi, belki "izah edilebilir" nedenlere sahiptir. Ama bu riyakarlıklar duymazlıktan gelenler, gerçeği bildikleri halde susanlar, bu tutumları için hiçbir gerekçe üretmezler.

Hiç unutulmamalıdır ki, devrimci insanlar, mevcut düzenin yasalardan tarafından ne kadar "suçlu" ilan edilirse edilsinler, her zaman tarihin karşısında haklı olmuşlardır. Onların tarihsel haklılığının, hiç kimsenin inayetine ve onaylamasına gereksinmesi yoktur.

Anayasa Referandumunda Ne Yapmalı?

“Bizim sol”un kendine özgü (orijinal) özellikleri vardır.

Kendine özgü özelliklerinden birisi, dünya devriminin ve *dünya siyasetinin trafik polisliğini* yapmayı sevmesidir. Bu nedenle, dünyanın herhangi bir yerinde meydana gelen en küçük siyasal olay karşısında bir “tutum” belirlemeye çalışır ve böyle bir “tutum” belirlemediği olan “hasımlarını” da şiddetle suçlar. Örneğin Yeni-Gine-Papua’da sol bir hareket ortaya çıksa, bunun “niteliğini”, “teorisini” hiç araştırmadan ve bilmeden, sadece gazetelere yansıyan haberlerle değerlendirir. (Bu özgün özellikler, neredeyse birebir düzeyinde kendilerine ilerici, yurtsever, demokrat vb. diyen küçük-burjuva aydınları tarafından benimsenir.)

Bir başka özelliği, hemen her durumda “*enternasyonalist*”tir. Bunu da “nasyonal” (milli) karşıtı olmakla gerekçelendirir. Ancak “bizim sol”un enternasyonalizmi, her türlü “ezen ulus” ulusallığının da karşıtıdır, “ezilen ulus” ulusallığının yanındadır. Bunu da, Stalin’e gönderme yaparak, “ezilen ulusun milliyetçiliği hoşgörülmalıdır”le gerekçelendirir.*

Eğer ortada bir seçim varsa, “bizim sol”un bu konudaki “taktikleri” hazır ve nazırdır. Ya seçimlere katılmak gerektiğini binbir gerekçeyle savunur, ya seçimlerin “boykot” edilmesinin gerekçelerini sıralar ya da daha “orijinal” taktikler ortaya atar (örneğin,

seçimlere katılmak yerine, seçimlerde “ilerici ve demokrat adayları desteklemek” gibi).

AKP’nin 82 Anayasasında yaptığı ve amacı, çok açık biçimde, “yüksek yargıyı” denetime almak olan bazı değişikliklere ilişkin referandum söz konusu olduğunda da, bu “taktikleri” olduğu gibi geçerli kılmakta hiçbir mahsur yoktur.

Herşeyden önce tek bir seçenek ortaya konur: ya referanduma katılınacaktır ya da katılmayacaktır! (Sanki başka seçenek varmış gibi!)

Katılmayacaksa, kaçınılmaz olarak referandum “boykot” edilecektir. Eğer katılınacaksa, “iki olasılık vardır”: ya “evet” oyu verilecektir, ya da “hayır” oyu! (Başka seçenek var mı?)

İşte “bizim sol”un seçim taktiklerinden uyarlanmış referandum “taktikleri” de böylesine “açık ve net”tir. İstenildiği zaman istenilen taktik çıkartılır ve piyasaya sürülür. Gerekçeler de hazırdır: “Bizlerin seçimlerde izleyeceği politika, somut koşulların tahliline dayanır. Eğer somut koşullar (ve hemen ekleyelim ki, işçi sınıfının çıkarı da) seçimlere katılmayı gerektiriyorsa, seçimlere katılınır; eğer gerektirmiyorsa katılmaz!

Şimdi somut bir durum (AKP’nin anayasa değişikliğinin referandumu) vardır. Öyleyse bu somut durumun “tahlil” edilmesi gerekir. Bu “tahlil” yapıldıktan sonra da, bunun “işçi sınıfının çıkarına” olup olmadığına bakarak ya da hangi sonucun “çıkarna” olacağını saptayarak, mevcut “taktikler”den birisi devreye sokulur. Ya da “gönülden geçen” bir taktik belirlenir, buna uygun “tah-

* Lenin bu konuda şöyle yazar: “Her ezilen ulusun burjuva milliyetçiliği, zulme karşı yönelmiş olan genel bir demokratik içerik taşır... Kayıtsız şartsız desteklediğimiz işte bu içeriktir.”

lil” yapılır. Ama her durumda, “işçi sınıfının çıkarı önplandadır” denilerek, “medya” ortamında esen rüzgarlara göre karar alınır.

Bugün AKP’nin anayasa değişikliğine ilişkin olarak “bizim sol” da (ve tüm küçük-burjuva aydın kesimde) yapılan değerlendirmelerin ortak özelliği, anayasa değişikliğinin bir “aldatmaca” olduğudur. Nasıl ki seçimler bir “aldatmacadır” ve dolayısıyla “boykot” edilmelidir, öyleyse referandum da bir “aldatmaca” olduğuna göre “boykot” edilmesi gerekir.

“Boykot taktiği”nin en büyük özelliği, boykota katılanlar ile oylamaya katılmayanların bir ve aynı kategoride sayılmalarıdır. Dolayısıyla, “boykot taktiği”, oylamaya katılmayanlar sayesinde hemen her durumda belli bir “başarıyı” garantiler. Öte yandan “boykot taktiği”, her ne kadar “aktif boykot” şeklinde tanımlansa da, en pasif çalışma tarzıdır. Fazla bir şey yapılması gerekli değildir, sadece “sandığa gidip de ne yapacaksın, boş ver” denilebilecek basit bir “boykot sloganı”yla yürütülebilir.

Referandumda “katılınması” ve referandumda “hayır” oyu kullanılması “taktiği” ise, “boykot taktiği”ne göre daha aktif bir çalışmayı gerektirir. En azından “neden hayır oyu verilmelidir?” sorusu yanıtlanmak zorundadır. (Aynı durum “evet”çiler için de geçerlidir, ama bugünkü somut koşullarda AKP ve yandaşı neo-liberallerin dışında kimse “evet” oyu kullanılmasından yana olmadığından, pratikte hiçbir öneme sahip değildir.)

İlk durumda olduğu gibi (“referandum bir aldatmacadır”), çoğu durumda da, aynı gerekçelerle farklı taktikler gündeme getirilir. Örneğin, “Kürt sorununun çözümüne ilişkin hiçbir şey getirmemektedir” gerekçesiyle, hem “boykot”, hem “hayır” oyu verilmesi gerekçelendirilebildiği gibi, aynı şekilde, “12 Eylül anayasası” söylemiyle, hem “boykot”, hem “hayır”, hem de “evet” oyu gerekçelendirilebilmektedir.

Oysa somut durum somut olarak değerlendirildiğinde, AKP’nin anayasa değişikliğinin amacının Anayasa Mahkemesi ile HS-YK’yı *denetime almak* olduğu neredeyse tartışma götürmez bir gerçektir. Üstelik bunu, “12 Eylül anayasası”nın getirmiş olduğu yasal düzene dayanarak gerçekleştirmektedir. İster Ergenekon operasyonları ele alınсын, ister KCK operasyonları ya da telefon ve

ortam dinlemeleri ele alınsın, hemen hepsinde “yasalara uygun” bir yasa-tanımsızlık olduğu da bir gerçektir. Yüksek Askeri Şura (YAŞ) toplantısı arifesinde verilen “tutuklama” kararları da, bu “yasal” yasa-tanımsızlığın nerelere kadar uzanabileceğini açıkça göstermiştir.

Bu açık olgulara ve gelişmelere rağmen, henüz *AKP’nin niteliği ve amaçları* konusunda “fikir birliği” sözkonusu olmadığından, gerçekler ya da “gerekçeler” her durumda karşı-tez konusu haline getirilebilmektedir.

Kimilerine göre, AKP, kendi amaçlarına ulaşmak için yaptığı her girişimle, aynı zamanda “T.C.”nin dağılmasına ve güçsüzleşmesine yol açmaktadır. Dolayısıyla “T.C.”ye karşı olanlar, bu girişimleri desteklemelidirler!

Kimilerine göre, AKP, her ne kadar kendi amaçları için bir şeyler yapıyor olsa da, bu yaptıklarını haklı gösterebilmek için, ister istemez bazı “demokratik” hak ve özgürlükleri genişleten kararlar da almak durumundadır. Bu nedenle de, desteklenmesi gerekir!

Bir üçüncü görüşe göre, AKP, “ılımlı islam” görünümünü altında “şeriat düzeni” kurmaya adım adım ilerlemektedir. Anayasa değişikliği de, bu amacının önünde engel olarak gördüğü yüksek yargıyı etkisizleştirmek ve denetime almayı hedeflemektedir. Dolayısıyla, referandumda “hayır” oyu kullanılmalıdır.

Dördüncü görüş, “Kürt sorunu”na ilişkin “açılım”ı yüzüne gözüne bulaştırdığı ve anayasa değişikliğinde hiçbir “açılım” getirmedeği için, AKP’nin “anayasası referandumu” “boykot” edilmelidir.

Beşinci görüş ise, AKP’nin “Kürt açılımı”-nı gerçekleştirmesini engelleyen “derin devlet” ve devletin yargı bürokrasisi olduğu için, yapılması gereken referandumda “evet” oyu kullanmaktır. Bu sayede, AKP, “Kürt açılımı”-na devam edebilecek güce ve desteğe sahip olacaktır.

Ve bir başka (altıncı) görüşe göre, AKP ile “derin devlet” birbiriyle çatışmaktadır. Bu durumda yapılması gereken, hiç “taraf” tutmaksızın, “iti ite kırdırmak”tır, dolayısıyla referandum “boykot” edilmelidir.

İlk bakışta, her ne kadar benzeş gerekçeler, farklı “taktik”in gerekçesi olsa da, hemen hepsi, kendi içinde “tutarlı” ve “bütünsel” bir özelliğe sahiptir. Dolayısıyla, herke-

sin “demokratik” bir biçimde kendi “kafasına” en uygun olanı seçme özgürlüğüne sahip olduğu bir “durum” sözkonusudur.

Bütün bunların içinde, şüphesiz en dik-kate değer olanı BDP tarafından ilan edilen “boykot taktiği”dir.

Bu “taktik”in ilk kampanyasına ilişkin bir haberde şöyle denilmektedir:

“Baş ve Demokrasi Partisi (BDP) 12 Eylül’deki anayasa referandumunu boykot kampanyasını İstanbul’daki mitingle başlattı. Partinin bugün Çağlayan meydanında düzenlediği mitinge, önceki gün boykot çağrısı yapan aydınlar ve sol örgütlerin temsilcileri de katıldı. 30’dan fazla örgütün temsilcileri ‘Boykot cephesi sizinle gurur duyuyor’ sloganlarıyla, sahnede dakikalarda alkışlandı.

Sık sık Başbakan Recep Tayyip Erdoğan için, ‘Tayyip seni sandığa gömeceğiz’ sloganlarının atıldığı mitingin sahnesinde ‘İnkarcı, tekçi, imhacı, statükocu, anayasaya da, bu anayasayı yeniden üreten değişiklik paketlerine de geçit vermeyeceğiz. Demokratik Anayasa için mücadelemizi sürdüreceğiz’ afişi asılı.” (Bianet, 1 Ağustos 2010.)

Yine aynı “miting”te bir aydının (Prof. Dr. Büşra Ersanlı) şöyle konuştuğu yazılıdır:

“Bu anayasaya evet demenin hiçbir manası yok. Çünkü yapılan değişiklikler o kadar küçük ki, bu nedenle insanları bu referandumla oyalamak ahlaken doğru değil. Hayır demenin de bir manası yok. İçi olmayan bir şeye hayır demek de manasız. Oylamanın kendisi zaten bir kandırmaca. Bu kandırmacaya alet olmamak lazım. Yüzde 10 barajı konusunda yasalarda ufak bir değişiklik yapılıyorsa bu kadar bölünmüş bir tavır da ortaya çıkmazdı. Bunun için boykot.”

BDP’nin “boykot” sloganı ise, “*Demokratik Anayasa İstiyoruz, Sandığa Gitmiyoruz*”dur.

Açıktır ki, pratikte ve yasallıkta, referandum sonucunda AKP’nin anayasa değişikliği reddedildiğinde, yani “hayır” oyları çoğunluğu oluşturduğunda, böyle bir değişiklik girişimi ortadan kaldırılmış olacaktır, yani “geçit verilmemiş” olacaktır. Eğer bu de-

ğişiklik bir “aldatmaca”ysa, “hayır” oyu verilmesi de, bu “aldatmaca”nın engellenmesi demektir.

Yok eğer, değerli aydının söylediği gibi, “seçim barajında” değişiklik yapılıyorsa, referandumda “katılmak” (ve kaçınılmaz olarak “evet” oyu vermek) “ahlaken doğru” olacaksa, zaten referandumda “hayır” oyu kullanmak diye bir durum söz konusu olmazdı. Bu durumda, “boykot taktiği”, sadece AKP ile yapılmak istenen *pazarlığın* gerçekleşmemesinin bir sonucu olarak ortaya çıkmaktadır. Bunun dışındaki herşey, sadece gerekçeleri zenginleştiren birer araçtan ibarettir.

BDP mitinginde asılan afişteki şu cümle de “hayır” ile “boykot” arasındaki “ince” çiziyi göstermektedir:

“İnkarcı, tekçi, imhacı, statükocu, anayasaya da, bu anayasayı yeniden üreten değişiklik paketlerine de geçit vermeyeceğiz. Demokratik Anayasa için mücadelemizi sürdüreceğiz.”

“Geçit vermeyeceğiz” sözlerinin “hayır” anlamına gelen bir olumsuz beyan olduğu açıktır. Ama diğer yandan da, “seçim barajı”na ilişkin değişiklik yapılmadığı “için” “boykot” kararı alındığından söz edilmesi, “evet”i içeren bir olumlu beyandır.

Bütün bunlar, BDP’nin “boykot” kararının somut durumun somut tahliline değil, doğrudan doğruya kendi kitesine ve PKK’nin silahlı eylemleri sürdürüşüne bakarak alınmış bir karar olduğunu göstermektedir. Amaç, BDP “tabanını” referandum sürecinin dışına çıkarmak, “Türkiye geneli”nden ayırmaktır.

Bu özelliğiyle “boykot” kararı, BDP tarafından dile getirilen “kültürel özerklik” ya da “bölgesel kültürel özerklik” talebiyle çakışmaktadır. Amaç, her iki durumda da, Kürt halkını Türkiye bütünlüğünden ayırmak ve koparmaktır; Türkiye halkını, “derin devlet”-AKP ya da “laikler-şeriatçılar” çatışmasıyla başbaşa bırakmaktır. Daha açık ifadeyle, Türkiye halkının siyasal geleceği (kaderi) BDP’yi ilgilendirmemektedir.

PKK’nin silahlı eylemlerinden, bunun sonucu Türk milliyetçiliğinin yükselişinden korku ve endişeye kapılmış olan, sonu gelmezmişçesine çatışmaların sürmesinden *umutsuzluğa kapılan* küçük-burjuva aydınları da “hayırhah” bir tutum takınarak,

“boykot”un daha “akıllıca” olacağını düşünmektedirler.*

“Eski” legalist sol (ÖDP, TKP, EMEP), anayasa referandumunu, “ülkenin gerçek gündemi” söylemi çerçevesinde, AKP’yle bir “hesaplaşma” ve AKP’nin “sandığa gömülmesi” için ortamın oluşturulması açısından değerlendirmektedirler, dolayısıyla da referandumda “hayır” oyu kullanılması yönünde tavır almaktadırlar. Tümüyle “Türk halkı”na yönelik olan bu tutum, “Kürt sorunu” konusunda doğrudan “olumlu” bir içeriğe sahip değildir.

“Yeni” legalist sol ise (ESP gibi), hemen her durumda PKK ile olan “ilişkiler” düzeyinden konuyu ele aldıkları için, BDP’nin “boykot” kararı onları da “bağlamaktadır”.

“... boykot çağrısı yapan tüm politik güçler, bir boykot cephesinde birleşmelidir. Böyle bir cephe, işçi sınıfı ve ezilenlerin taleplerinin anayasal güvenceye bağlanması ekseninde güncel politik mücadeleyi yükseltebileceği gibi, bütün kurumları ve anayasasıyla 12 Eylül’le hesaplaşma görevini de üstlenebilir.” (*Atılım*, Başyazı, 17 Temmuz 2010.)

“Yeni” legalist solun “Taraf” gazetesine ilan vererek ortaya çıkan en yenisi, “boykot taktiği”ni, “işçi sınıfı ve ezilenlerin taleplerinin *anayasal güvenceye bağlanması*” gibi, yazılıp okunurken “hoş” görünen, ama bilimsel ve tarihsel olarak tümüyle oportünist ve icazetçi bir çizgiyi ifade eden bir zihniyetle haklı göstermeye kalkışmıştır.

Evet, 12 Eylülde yapılacak olan anayasa referandumunun boykot edilmesini savunan “sol” da, “hayır” oyu verilmesini savunan “sol” da, kerameti kendinden menkul

* Ece Temelkuran, bir kez daha, ulusal çatışmalardan umutsuzluğa kapılan küçük-burjuva aydınlarının “hislerine” tercüman olmaktadır. Referandumu “boykot” edişini şöyle anlatmaktadır:

“Bıktım... AKP’nin iktidara gelişinden beri memleketi etkisi altına alan şizofrenik siyasal iklimden bıktım. Siyasal olarak aynı çizgide olduğum, ahlaken de birbirimizin arkasında duracağımız arkadaşlarımla ikide bir kendimi farklı ‘kamplarda’ bulmaktan da bıktım. Bu lüzumsuz ve yıpratıcı sürecin parçası olup kendimi istemediğim insanlarla aynı kamplarda bulmaktan, insanları kırmaktan, kırılmaktan da bıktım. Üstelik bu siyasal iklimde reel politik hesaplarla mı düşünmeli, sonucuna bakmadan ahlaki bir tavır mı almalı sorusundan da bıktım. O yüzden boykot!” (Ece Temelkuran, *Habertürk*, 31 Temmuz 2010.)

“taktikler” önererek, referandum “olayı” karşısında “tavırsız” kalmadıklarını göstermeye çalışmaktadırlar.

Gerçek şudur ki, “boykot taktiği”, sadece BDP için tutarlı bir siyasal tutumdur. Çünkü, onların temel amacı, Türk ve Kürt işçi sınıfını ve halkını olabildiğince birbirinden uzak tutmaktır. Her ne kadar, BDP’nin “boykot taktiği”, orijinal görünse de, “kültürel özerklik” talepleriyle uyum içindedir.

“Eski” legalist solun, referanduma katılma ve “hayır” oyu verme “taktiği” de, kendilerinin legalizmleriyle uyum içindedir. Her durumda seçimlere katılmayı “en doğru taktik” olarak bellemiş bu kesimlerin referandumda başka türlü bir “taktik” geliştirmeleri ya da keşfetmeleri beklenemez.

Sorun, ne AKP’nin Kürt ulusal sorununun çözümüne ilişkin “birşey” getirmemiş olması, ne de “ülkenin gerçek gündemine dönülmesi” değildir. Sorun, AKP’nin kendi iktidarını sürekli hale getirmeye ve devlet üzerinde mutlak egemenlik kurmaya yönelik (“muktedir olmak”) girişimidir. Bu girişim, özenle planlanmış ve referandum 12 Eylül gününe denk getirilmiştir. Böylece, AKP, bir yandan “kutsal ramazan ayı”nın kendilerine sağlayacağı avantajlardan yararlanmak, öte yandan “12 Eylül mağduriyeti” söylemiyle eski solcuları kendisine yedeklemek istemektedir.

İlerici, demokrat, yurtsever kesimler ise, 2002’den günümüze kadar sürekli yaşadıkları “kişisel bozgun” havasından çıkmak, daha ileri hamleler yapabilmek için moral bulmak istemektedirler.

Seçim gününe kadar “düzen partileri”ni eleştirerek, teşhir ederek “seçim çalışması” yapan, ama seçim günü CHP’nin ve AKP’nin aldığı oylara bakarak “kişisel bozgun”unu yaşayan sol ve solda yer alan insanlar, ister “boykot” etsinler, ister “hayır” oyu versinler, her durumda, bir kez daha “kişisel bozgun” havasını yaşamamalıdır. AKP’nin büyük umutlar bağladığı, “ya tarih yazacağız, ya tarih olacağız” noktasına geldiği referandum, ülkede pek çok şeyi değiştirmeyecek olsa da, sol kesimlerin morallerinin yükselmesi ve kitlelerin politize olmasına yol açtığı oranda önemsenebilecek bir gelişmenin başlangıcı olabilir. Bu açıdan, referanduma katılmak ya da “boykot” etmekten daha çok *kitlelerin politize olmasının sağlanması* herşeyden önemlidir.

“Vatana İhanet Belgesi” ya da Amerikan Emperyalizminin Kulları

H. R. 1559

One Hundred Eight Congress
of the
United States of America
AT THE FIRST SESSION

Began and held at the City of Washington on Tuesday,
the seventh day of January, two thousand and three

An Act

Making emergency war-time supplemental appropriations for the fiscal year 2003,
and for other purposes.

Be it enacted by the Senate and House of Representatives of
the United States of America, in Congress assembled, That the
following sums are appropriated, out of any money in the Treasury
not otherwise appropriated, for the fiscal year ending September
30, 2003, and for other purposes, namely:

TITLE I—WAR-RELATED APPROPRIATIONS

Kurtuluş Cephesi'nin Eylül-Ekim 2003 tarihli 75. sayısında yayınlanan “AKP Mehteranı Eşliğinde 8,5 Milyar Dolarlık Bağdat Seferi” yazısı iki açıklamayla başlar:

Birinci açıklama, o zamanlar “Ekonomiden Sorumlu Devlet Bakanı” olan Ali Babacan'ın “ABD-Türkiye Finansman Anlaşmasına İlişkin” 23 Eylül 2003'de Dubai'de yaptığı açıklamadır.

İkinci açıklama ise, ABD Hazine Bakanı John Snow'un bir gün önce, yani 22 Eylül 2003 tarihinde yaptığı açıklamadır.

Ali Babacan'ın açıklaması şöyledir:

“Türkiye ve Amerika Birleşik Devletleri, Türkiye'ye 8,5 milyar ABD Doları'na kadar kredi sağlayacak Finansman Anlaşmasını, bugün (22 Eylül 2003) imzalamışlardır.

Bu anlaşmanın amacı, Türkiye'nin devam eden ekonomik reform sürecinin desteklenmesidir. Kredi, Türkiye'nin iç ve dış borç geri ödemelerinde kullanılacaktır. Kredi, 4 yılı geri ödemesiz ve 10 yıl vadeli. Kredi, yaklaşık 18 aylık bir süre içerisinde, 4 eşit dilimde kullanılacaktır.

Finansman Anlaşması çerçevesinde her bir kredi çekişi, Türkiye'nin, ABD'nin ilgili yasasında belirlenen koşulları karşılamaına bağlıdır. Söz konusu iki koşul: (1) Türkiye'nin güçlü ekonomik politikalar yürütüyor olması ve (2) Türkiye'nin, Irak konusunda ABD Hükümeti ile işbirliği içerisinde olmasıdır.

Türkiye'nin Irak konusundaki işbirliği değerlendirilirken, Türk birliklerinin Irak'taki barışın korunması ve istikrar hareketine katkıda bulunması gerekli bir koşul değildir.

Türk Hazinesi, kendi nakit akışı, iç ve dış borç geri ödemelerini dikkate alarak her bir kredi çekişini ne zaman yapacağına karar verecektir.

ABD Hükümeti, kredi çekiş talebini aldıktan sonra, 8 işgünü içerisinde Türkiye'nin koşulları karşılayıp karşılamadığını bildirecektir.” (abc)

ABD Hazine Bakanı John Snow'un bir gün önce yaptığı açıklama ise şöyledir:

“Türk askeri birliklerinin Irak'taki barış ve istikrarı sağlama operasyonuna katkıda bulunmaları; Türkiye'nin Irak'taki işbirliğini değerlendirirken **gerekli bir koşul değildir**. Amerika tarafından Türkiye'ye sunulan bu yardım paketi ve Türk birliklerinin Irak'a gönderilmesi iki farklı husustur.

Kredi programı **her ne kadar** ABD Hazinesi tarafından yürütülecekse de, Dışişleri, Savunma Bakanlıkları ve İdare ve Bütçe Ofisi de dahil olmak üzere birçok ABD hükümeti kuruluşu anlaşmanın nihai hale getirilme sürecine katkıda bulunmuştur. **Dışişleri ve Savunma Bakanlıkları Türkiye'nin kredi kullanım koşullarını yerine getirip getirmediği hususunda belirleyici rol oynayacak-**

tır. Ayrıca, ilgili tüm kuruluşlar kredinin süresi boyunca değerli katkılarda bulunmaya devam edecektir.” (abç) *Kurtuluş Cephesi*’ndeki yazı şöyle devam eder:

“Amerikan emperyalizmi AKP hükümetini ve onunla ‘tam bir mutabakat içinde’ bulunan Genelkurmayı 8,5 milyar dolarlık kredi ile satın almıştır.

Bugüne kadar tütünü, çayı, fındığı, krom madenlerini ipotek ederek kredi alan “cumhuriyet” hükümetlerinin en sonuncusu AKP hükümeti, ülkenin askeri gücünü ve insanların yaşamlarını ipotek ederek kredi almakta hiç bir sakınca görmemiştir.

Düneye kadar ‘ulusal çıkarlar’ söylemi ile Irak’a asker gönderilmesi gerektiğini iddia edenler 8,5 milyar dolarlık kredi için aylarca ‘çetin pazarlıklar’ yürütmüşler ve 22 Eylül günü Dubai kentinde ABD Hazine Bakanı John Snow ile Ali Babacan tarafından ‘mutabakat zaptı’ imzalanmasıyla ‘mutlu sona’ ulaşmışlardır.

8,5 milyarlık kredinin Dubai’de imzalanacağı ‘tiyo’sunu günler önceden alan borsa, imza gününü bile beklemeden ‘coşmuş’, ‘rekordan rekora koşmuş’tur.

‘Medya’ haberlerine bakılırsa, Amerikan kredisıyla birlikte faiz oranları düşmeye başlamış, piyasalar canlanmış, ekonominin “iyileştiği”ne ilişkin belirlemeler herkes tarafından kabul edilir olmuştur.”

Dubai “mutabakatı”ndan iki hafta sonra “medya”da şu haber yer aldı:

“7 Ekim 2003 – Irak’a asker gönderilmesine ilişkin tezkere TBMM’de kapalı oturumda kabul edildi. Tezkeye 358 kabul, 183 red oyu verildi. 2 milletvekili ise çekimser kaldı.”*

Kurtuluş Cephesi’ndeki yazı şöyle devam eder:

“8,5 milyar dolar karşılığında Irak’a asker gönderilmesini isteyenlere

* Bir gazetecinin “Böyle bir sonucu bekliyor muydunuz?” sorusu üzerine de Erdoğan, “Biliyorsunuz, bizim grup 367 kişi... 3 arkadaşımız rahatsızlığı sebebiyle yoktu, birleşimi yöneten arkadaşımız ve Meclis Başkanı var. Temenni ederdik ki, hiç olmasın ama 2-3 fi-re var” karşılığını verdi. – Aynı tarihli gazeteler.

karşı en sert tepki ise, ‘cumhuriyeti kollama ve koruma’ adı altında devrimci mücadeleye karşı askeri darbe yapmada uzmanlaşmış olan ordu içinden gelmiştir. Özellikle 30 Ağustos’ta emekli olan I. Ordu Komutanı Org. Çetin Doğan’ın ‘*Daha önce Galiciya ve Yemen’de Mehmetçiğin kanını akıttık, bugün hala bunu kendimize soruyoruz*’ diyerek ortaya koyduğu tepki, Irak’a asker gönderilmesi yandaşlarının hep bir ağızdan bağır-maya başlamalarına neden olmuştur.

Amerikan emperyalizminin ‘medya’daki sopası olarak görev yapan Ertuğrul Özkök, M. Ali Birand ve Cengiz Çandar’ın hep bir ağızdan, ‘paşam, oraları da vatan toprağıydı’ diyerek başlattıkları kampanya, giderek ordu içinde Genelkurmay başkanı Hilmi Özkök’ün sözünü dinlemeyen orgenerallerin tasfiye edilmesi gerektiğine dönüştürülmüştür. Kara Kuvvetleri Komutanı Org. Aytaç Yalman ile Jandarma Genel Komutanı Org. Şener Eruygur, Genelkurmay başkanının sözünü dinlemeyen ‘asiler’ olarak ‘medya’da afişe edilirken, 30 Ağustos’ta emekli olan generaller her türlü hakarete maruz bırakılmışlardır.**”

Ve bugüne geldiğimizde, *Kurtuluş Cephesi*’nin yazısında adı geçenlerden Ali Babacan artık “Dışişleri Bakanı”dır; W. Bush’un Hazine Bakanı John Snow, Bush’la birlikte gitmiştir; emekli I. Ordu Komutanı Org. Çetin Doğan, “Balyoz Darbe Planı” davasının “1 Nolu” sanığı olup, ikide bir serbest bira-

** Emekli olan I. Ordu komutanı Çetin Doğan için “tarih bilgisinden nasibini almamış general” olarak söz eden Ertuğrul Özkök ve diğer “medya” tetikçilerine karşı Çetin Doğan’ın basına yansıyan son sözleri şöyle olmuştur:

“Ulusal çıkarlarımızın korunmasının, gerektiğinde sınır ötesinde güç kullanmaktan geçtiğini en iyi bilenlerdenim. Yeter ki, Mehmetçğimiz Green-Card peşinde koşarak, ABD güçlerine kişisel çıkar için katılanlara benzemesin. ... Bilgi sahibi olmadan fikir sahibi olanlar, yargısız infaza yeltenenler, Osmanlı imparatorluğunun sınırlarını bile bilmeyenler, vatanla müstemlekeyi karıştıranlar, kendi sığılıklarını, başkalarını kolayca malum ideoloji sahibi ve sığılıkla suçlayarak, gizlemeye çalışanlar. Kısacası bana Kurtuluş Savaşımız sırasındaki mütareke basınına acıyla anımsatanlar, bu teşekkürümün dışındadırlar.”

kılıp tutuklanmaktadır; zamanın Genelkurmay başkanı Hilmi Özkök'ün "Ergenekon Terör Örgütü" ve "Balyoz Darbe Planı" davalarının "gizli tanığı" ve "muhabiri" olduğu söylenmektedir; Ertuğrul Özkök "Doğan medya"dan "resen emekli" edilmiştir; M. Ali Birand ve Cengiz Çandar, her zamanki gibi Amerikan emperyalizminin "sopacıları" olarak görevlerini icra etmeye devam etmektedirler ve Tayyip Erdoğan hala başbakan dır.

Şüphesiz bugünün dünden farklı olan yanları sadece bunlar değildir. Bir diğer farklılık, Deniz Baykal CHP'nin başından ayrılmış ve yerine Kemal Kılıçdaroğlu geçmiştir.

Bugün Kemal Kılıçdaroğlu, Deniz Baykal'ın zamanında üzerine gitmediği ya da gidemediği Dubai anlaşmasının üzerine gitmektedir.

Kemal Kılıçdaroğlu, 26 Temmuz 2010 tarihinde Ordu'da yaptığı konuşmada şöyle söylüyordu:

"Ama madem ki ihanetten söz ettin, sen vatana ihanet ettin mi, etmedin mi önce onun cevabını ver bakalım. Belki hafızası yeterli olmayabilir. Recep Bey'e Ordu Meydanından hatırlatıyorum; Dubai'de Ali Babacan, attığı imza ile Türkiye'ye ihanet etti mi etmedi mi? O senin Bakanın mı, değil mi? Sen bir milyar dolara Türkiye'yi pazarlamaya kalkıyorsun, sonra kalkıp ihanetten bahsediyorsun. Sen ülkeye ihanet ettin, ülkeye... Recep Bey'e bir şey daha söylüyorum; Korkmuyorsan ihanetin belgesini açıkla. Niye gizliyorsun Dubai anlaşmasını... 1 milyar dolara ülke pazarlanır mı? Dubai'yi söyledim, imzalayan Bakan söyledi, Plan Bütçe Komisyonunda söyledim. Sayın Bakan, sen bunu imzalarken Başbakanın haberi var mıydı, yok muydu? Verdiği cevap şu; 'O anlaşmayı biz imzaladık. Hükümetin haberi vardı.' Şimdi o anlaşmayı gizliyorlar. Bize yetki verin, bize izin verin, bu ülkeye ihanet edenleri Yüce Divan'a çıkaralım."

Kılıçdaroğlu'nun konuşmasının ertesi günü (27 Temmuz 2010) Ali Babacan'ın Dışişleri Bakanlığında yapılan açıklama tüm "medya"da şöyle yer aldı:

"Kılıçdaroğlu'nun 'Dubai' iddiası

yeni değilmiş!

Dışişleri Bakanlığı'nın 4 Temmuz 2007 tarihli açıklamasında, Türkiye'nin Irak'a tek taraflı müdahalede bulunmaması hususunun, Türkiye ile ABD arasında 22 Eylül 2003'te imzalanan hibe anlaşmasının ön koşulu haline hiçbir zaman gelmediği, Türkiye'nin, bu anlaşmayla tek taraflı müdahale konusunda bir taahhütte bulunmadığı belirtilmişti."

Gerçekte Kemal Kılıçdaroğlu'nun "vatana ihanet belgesi" adını verdiği "Dubai muhtakası", bir tarafıyla TSK'nin Irak'ta, özellikle de **Felluce-Bağdat bölgesinde** Amerikan işgal kuvvetlerinin komutası altında konuşlandırılmasını; diğer tarafıyla da, Türkiye'nin "**tek taraflı olarak**" **Irak'a girmeyeceğini** garanti altına alan bir anlaşmadır.

Bu ikili durum, ABD Temsilciler Meclisi (3 Nisan 2003) ve Senatosu (7 Nisan 2003) tarafından kabul edilen ve W. Bush tarafından **16 Nisan 2003**'de imzalanarak yürürlüğe giren HR 1559 [108] numaralı "*Savaş Dönemi Acil Ek Ödenekler Yasası*"nda ("*Emergency Wartime Supplemental Appropriations Act*") açık biçimde ifade edilmiştir.

16 Nisan 2003 tarihli, HR 1559 [108] numaralı ABD yasasının Türkiye'yle ilgili bölümü şöyle başlamaktadır:

"1 Mart 2003'den 30 Eylül 2005'e kadarki dönem içinde, 8.500.000.000 doları aşmamak üzere doğrudan borç ya da borçlanma garantisine dönüştürülebileceği koşuluyla, 30 Eylül 2005 tarihine kadar kullanılmak üzere 1.000.000.000 dolara kadar Türkiye'ye hibe yapılmasına" karar verilmiştir.

HR 1559 [108] numaralı ABD yasasının devamında şu "ek koşul" konulmuştur:

"Eğer Türkiye hükümetinin, Irak Özgürlük Operasyonu'nda, **Irak'a insani yardım kolaylığı** dahil olmak üzere **ABD ile işbirliği yapmadığı** ya da **tek taraflı olarak Kuzey Irak'a askeri birlik konuşlandırdığı** ... Dışişleri Bakanlığı tarafından belirlenen ve Temsilciler Meclisi ve Senato komisyonlarına rapor edilirse, Türkiye bu paragrafta ifade edilen hiçbir fondan yararlanamaz."* (abç)

* Yasanın İngilizce metni şöyledir: "(3) not to

Görüldüğü gibi, TBMM’de “ABD ile işbirliği”ne ilişkin hükümet tezkeresi 1 Mart 2003’de kabul edilmediği halde, 16 Nisan 2003 tarihli yasada “**Irak’a insani yardım kolaylığı dahil olmak üzere işbirliği yapılmadığı**” ve daha da önemlisi “**tek taraflı olarak Kuzey Irak’a askeri birlik konuşlandırılması**” halinde yardım yapılmayacağından söz edilmektedir.

Ali Babacan’ın Dubai’de imzaladığı “mütakat metni”nin tarihi ise 22 Eylül 2003’dür, yani ABD yasasının çıkmasından yaklaşık beş ay **sonrasındadır**. Ve bu imzanın hemen ardından, 7 Ekim 2003 tarihinde AKP hükümeti, Irak’a asker gönderilmesine ilişkin tezkereyi, AKP’lilerin oylarıyla TBMM’den geçirmiştir.

Çok açıktır ki, AKP hükümeti, ABD’nin 16 Nisan 2003 tarihli yasayla kayıt altına alınmış olan bir milyar dolarlık “hibe”sini almak için harekete geçmiş ve bunun bir adımı olarak Irak’a asker gönderilmesine ilişkin tezkereyi meclisten geçirmiştir.

Bu tezkerede şunlar ifade edilmiştir:

“Silahlı kuvvetlerimiz, ülkedeki işgal durumunun sürdürülmesine yardımcı ve bu durumun bir aracı bir askeri unsur olarak Irak’a gitmeyecek, aksine ülkede durumun süratle normalleşmesine ve güvenli ve istikrarlı bir ortamda **Irak halkının insani ihtiyaçlarının** karşılanmasına faal katkı yapacak bir unsur olacaktır.”

ABD yasasında “işbirliği”nin **bir koşulu** olarak ifade edilen “**Irak’a insani yardım kolaylığı**”, AKP tezkeresinde “**Irak halkının insani ihtiyaçlarının** karşılanmasına faal katkı” şeklinde ifade edilmiştir.

exceed \$1,000,000,000, to remain available until September 30, 2005, for grants for Turkey: *Provided*, That during the period beginning March 1, 2003, and ending September 30, 2005, direct loans or loan guarantees may be made to Turkey, the principal amount of direct loans or loans, any part of which is to be guaranteed, shall not exceed \$8,500,000,000 ... *Provided further*, That none of the funds made available by this paragraph may be made available for assistance for Turkey if the Secretary of State determines and reports to the Committees on Appropriations of the House and Senate, the Committee on Foreign Relations of the Senate and Committee on International Relations of the House that the Government of Turkey is **not cooperating with the United States** in Operation Iraqi Freedom, including **the facilitation of humanitarian assistance to Iraq**, or has **unilaterally deployed troops into northern Iraq...**”

Böylece ABD yasasının bir “koşulu” 7 Ekim 2003 tarihli tezkerayla yerine getirilmiş ve üstelik mutlak bir “işbirliği” unsuru olarak doğrudan ABD askeri güçlerinin komutasında Irak’a askeri birlik gönderilmesi yasalastırılmıştır. Ancak “Geçici Irak Hükümeti” ile “Kuzey Irak Yönetimi”nin karşı çıkması üzerine Türkiye’nin Irak’a askeri birlik göndermesi (tezkerede çıkmış olmasına rağmen) gerçekleşmemiş ve ABD, Irak’taki işbirlikçilerine ters düşmemek için bu durumu kabul etmiştir.

Geriye kalan ikinci ve Türkiye “devlet politikası” açısından “hayati” nitelikteki koşul, yani “**tek taraflı olarak Kuzey Irak’a askeri birlik konuşlandırılmaması**” koşulu dur.

2003’den günümüze kadar, **bir seferin dışında**, TSK hiçbir biçimde Kuzey Irak’a girmemiş, Kuzey Irak’ta operasyon yapmamış ve askeri birlikler konuşlandırmamıştır. Hatta I. Körfez Savaşı sonrasında Kuzey Irak’a konuşlandırılmış olan zırhlı birlikler büyük ölçüde geri çekilmiş ve kamuoyunun tepkisini almamak için küçük ve simgesel bir askeri birlik bırakılmıştır.

Bu olayın **tek istisnası**, Büyükanıt’ın Genelkurmay Başkanlığının son yılında gerçekleştirilen, 21 Şubat 2008 günü başlatılan ve 29 Şubat 2008 günü sona erdirilen “Güneş Harekâtı”dır.

“Güneş Harekâtı”nın en ilginç yanı, 2003 sonrasında Kuzey Irak’a gerçekleştirilen ilk kara harekâtı olmasının ötesinde, “sonuç alınıncaya kadar devam edeceği” söylenen harekâtın, W. Bush’un, Savunma Bakanı Robert Gates’in ve Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice’nin “mümkün olan en kısa sürede bitirilmeli” açıklamalarından* **bir gün sonra** sona erdirilmiş olmasıdır.

Görülen odur ki, ABD Temsilciler Meclisi ve Senatosu tarafından bir milyar dolarlık “hibe”ye ilişkin Nisan 2003’de konulan “koşul”, günümüze kadar, yani tüm AKP iktidarı süresince devam etmiştir. Tayyip Erdoğan’ın tüm bu zaman içinde Kuzey Irak’a yönelik kara harekâtına sürekli karşı çıkması da,** bu “koşul”un sürekli hale geldiğinin

* Condoleezza Rice’in açıklaması şöyledir: “Bu son operasyon, mümkün olan en kısa sürede bitirilmeli. Şunu akılda tutmalıyız ki, bir taraftan teröristlerin yaptıkları işin durdurulması gerekirken, diğer taraftan da bölge istikrarsızlaştırılmaz.”

** Tayyip Erdoğan’ın Kuzey Irak’a yönelik kara ha-

en açık kanıttır.

Bütün bunlar, 22 Eylül 2003'de Ali Babacan'ın imzaladığı "Dubai mutabakatı" uygulamaya konulmamış da olsa, bir başka boyutta ve bir başka "mutabakat" içinde ABD'nin HR 1559 [108] sayılı yasasının "koşul"larıyla birlikte yürürlükte olduğunu göstermektedir. Bu nedenle, bugün asıl önemli olan, "Dubai mutabakatı"nın, Kemal Kılıçdaroğlu'nun sözüyle, "vatana ihanet belgesi" olmasından daha çok, bu "mutabakat"la kabul edilen "koşul"ların **başka hangi gizli anlaşmayla** ya da **gizli "mutabakat"la** sürdürüldüğüdür.

Bu anlaşmaların ya da "mutabakatlar"ın Kuzey Irak'a yönelik kara harekâtının ABD tarafından "engellenmesi" ya da ekonomik yardımların koşulu yapılması değil, Ameri-

kan emperyalizmiyle nasıl bir işbirliği yapıldığını ve bunun için nelerin "koşul" olarak kabul edildiği hepsinden de önemlidir. Şüphesiz, Amerikan emperyalizmine bağımlı bir ülkede, ülkemizde, işbirlikçi burjuvazi ya da işbirlikçi hükümetler ve siyasi partiler için "ulusal bağımsızlık", "ulusal egemenlik" gibi kavramların hiçbir önemi ve değeri yoktur.

"Dubai mutabakatı", AKP hükümetinin iktidarda kalabilmek için Amerikan emperyalizminin her "koşulunu" kabul ettiğinin, dolayısıyla da onun işbirlikçisi bir hükümet olduğunun kanıtıdır. Bunun bir başka "bağımsız" ülkenin ve "egemen" ulusun topraklarına yapılacak bir askeri harekâtla belgeleniyor olması, Amerikan emperyalizmine bağımlı bir ülkenin talihsizliğidir.

rekatına karşı oluşunu 12 Haziran 2007'de söylediği şu sözler çok açık biçimde ifade eder: "Kuzey Irak'ta 500 tane terörist var. Türkiye'de dağlarda 5 bin terörist var. Şimdi Türkiye'deki 5 bin teröristle ilgili mücadele bitti mi? Yani bu halledildi mi Kuzey Irak'taki 500 kişiyle uğraşma safahatine gelinecek."

Sorunun Tek Çözümü, Kürt Ulusunun Kendi Kaderini Belirleme Hakkının Tanınmasıdır!

Bazılarına göre “Kürt Sorunu”, bazıları için “Demokrasi Sorunu”, bir başkasına göre “Bölücü Terör Sorunu” ya da “Kültürel Özerklik Sorunu” olan, tarihsel gerçeklikte ise, adıyla-sanıyla, teorisiyle, pratiğiyle, milliyetçiliğiyle, enternasyonalizmiyle “Kürt Ulusal Sorunu”, bir kez daha ülkemizin gündeminin birinci sırasında yer almaktadır.

Kürt ulusal sorunu, kimin *nereden* baktığına bağlı olarak, ayrı başlıklar ve etiketler altında tanımlanırken ve buna göre “çözümler” ortaya atılırken, görünen tek olgu, her şeyin *karmakarışık* olduğu ve *kafaların da* bir o kadar karmakarışık edildiğidir.

Bugün Kürt ulusal sorununu yalın biçimde “Kürt sorunu” olarak ele alan ve seslerini şöyle ya da böyle duyurabilen söylemlere göre, sorunun dört “çözümü” vardır:

1) Toprağa bağlı olmayan, ama devlet sınırlarının her yerindeki Kürtler için “kültürel özerklik”,

2) Toprak talebinde bulunmayan, ama toprağa bağlı, Kürtlerin çoğunluğu oluşturduğu yerlerde “bölgesel özerklik”,

3) Neo-liberal çevrelerin dile getirdiği “ver kurtulculuk”,

4) Birey olarak herkesi etkileyen ekonomik, toplumsal ve siyasal sorunların çözümü çevresinde “birleşme” ve “birlikte yaşama”.

Tüm bu “çözüm”lerin ortak özelliği, Türkiye Cumhuriyeti’nin “üniter yapısını” esas almaktır. Bir başka deyişle, bu “çözümler”, her durumda Kürtlerin *ulusal varlığını* tam olarak kabul etmeyi ve bir ulus olarak Kürtlerin *kendi kaderlerini belirleme hakkını*, dolayısıyla da Kürt ulusunun *ayrı, bağımsız*

bir devlet kurma hakkını tanımayı bir yana bırakan çözümlerdir.

Abdullah Öcalan’ın İmralı’da geliştirdiği “demokratik cumhuriyet” savı da, DTP, BDP vb. legal Kürt partilerinin dile getirdiği “bölgesel özerklik” de, ayrılmaya *karşı* geliştirilmiş ve hiçbir biçimde “ayrılmayı” *talep etmeyen* “çözüm” yolları olarak ortaya atılmıştır.

Neo-liberal “çözüm” ise, yani “ver-kurtulculuk”, Kürtlerin tüm taleplerinin kabul edilmesi söyleminden yola çıkar, ama sorun “ayrılma, ayrı devlet kurma” noktasına geldiğinde sessiz kalır ve böyle bir durum yokmuşçasına davranır.

Dördüncüsü ise, “Kürt sorunu”nun varlığını kabul eder, ancak bunun Türkiye’nin bütününde *geri-kalmışlığın* ortadan kaldırılmasıyla sorun olmaktan çıkacağını varsayar.

Bir yandan birbirinden ayrı gibi görünen, ama “üniter devlet” temelinde birleşen bu dört “çözüm”ün *birbirleriyle kıyasıya çatışması*, diğer yandan sorunun “muhatapı” olarak *fiilen* ortaya çıkan PKK’nin, dört “çözüm”ün de “olabileceği”ni söyleyen ya da ima eden bir kafa karışıklığı içinde oluşu. İşte ülkemizin bugünkü somut durumu budur.

Burada devletin, yani “T.C.”nin “Kürt sorunu” karşısında nasıl bir tutum takınacağından daha çok, Kürtlerin taleplerini fiilen dile getirmek durumunda olan PKK’nin kafa karışıklığı birincil öneme sahiptir.

PKK, ilk kuruluş anında, kendisini “marksist-leninist işçi partisi” olarak ilan ederken, marksizm-leninizmin ulusal sorundaki en

temel ilkesini, aynı devlet sınırları içindeki tüm ulusların proleteriyasının *birleşik örgütlenmesini* ve *birlikte mücadelesini* bir yana bırakmıştır. Bunun doğal sonucu ise, PKK'nin ayrılma, ayrı devlet kurma *hakkı* yerine, ayrılmayı, ayrı devlet kurmayı *mutlaklaştırması* olmuştur. Böylece PKK, ilk başlangıçtan itibaren, her durumda ve her koşulda *ayrı bir Kürt devleti kurma amacıyla* hareket etmiştir.

Ulusların kendi kaderlerini belirleme *hakkının* böylesine “pratik” hale getirilmesi ve mutlaklaştırılması, “biz Kürdüz, Türklerden ayırız” sloganının üretilmesini beraberinde getirmiştir. Böylece “Kürt kimliği” belirginleşirken, “Kürt ulusal bilinci” geri planda kalmıştır.

Şüphesiz, Türkiye bütünselliği içinde *burjuva-demokratik devrimin tamamlanmadığı* tarihsel koşullarda, gerek Türklerde, gerekse Kürtlerde ulusal bilincin oluşması ve pekişmesi olanaksızdır. Burjuva-demokratik devrimin tamamlanmadığından, üstelik emperyalist dönemin özelliğine uygun olarak emperyalizme bağımlı ve onun istemlerine göre biçimlenen bir sosyo-ekonomik yapıya sahip olduğundan, ulusal hareketin götürücü sınıfı olarak *ulusal burjuvazi* gelişmemiştir. Kürt ya da Türk ulusal burjuvazisinin olmadığı koşullarda da, ulusal pazar oluşmamış, tersine emperyalizmin uluslararası pazarı haline gelmiştir. Bu emperyalist pazara, emperyalizm adına yerli işbirlikçi-burjuvazi egemen olmuş ve ülkenin siyasal yönetimi, işbirlikçi-burjuvazinin emperyalizmin *konjonktürel çıkarlarına* göre yönettiği bir biçim almıştır (oligarşik yönetim).

Bu yönetim biçimi, gerçek burjuva demokrasisiyle uzaktan yakından ilgisi olmayan, kimi zaman “temsili demokrasi” olarak, kimi zaman doğrudan askeri yönetim olarak sürdürülmüştür.

Böylesi bir yönetim altında olan bir ülkede, ulusal sorunun “*demokratik olmayan yöntemlerle her türlü çözümünün olanaksız kılındığı*” koşullar oluşamazdı ve oluşmamıştır.

Dünya-tarihsel olarak burjuvazinin feodalizme karşı mücadelesiyle birlikte ortaya çıkan *ulusal hareketler*, ulusların kendi kaderlerini belirleme hakkında ifadesini bulan *ulusal devletlerin yaratılmasını* hedeflemiştir. Bu aynı zamanda, ülkelerin ve halkların

*feodal bölünmüşlüğü*nün, *feodal bölgeciliğin* ortadan kaldırılması, tek bir *ulusal pazarın* yaratılması ve ulusal bilincin oluşması demektir. Bu bağlamda, burjuva devrimi, görünüşte aynı topraklar üzerinde yaşayan herkesi bir ve eşit hale getirir. Bu nedenle burjuva devrimi, feodalizme göre tarihsel bir ilerlemeyi temsil eder ve demokratik niteliktedir.

Tüm bunların gerçekleştirilemediği ya da gerçekleşmediği bir ülkede, ulusal birlikten, bunun üzerinde yükselen ulusal devletten ve bu devletin “üniter” yapısından söz etmek olanaksızdır. Bu nedenle de, böyle bir ülkede demokrasiden ve demokratik çözümlerden söz etmek de olanaksızdır. “Ulus”, “ulusal birlik”, “ulusal devlet”, böylesi ülkelerde sadece biçimsel olarak vardır. Bu ülkelerde feodalizm, burjuva anlamda devrimci tarzda tasfiye edilemediğinden ve kapitalizm iç dinamiğiyle gelişemediğinden, yani dışa, emperyalizme bağımlı olduğundan, ülkedeki *feodal bölünmüşlük, feodal bölgecilik ve feodal zihniyet* varlığını uzun süre sürdürür. Yaşam süreçlerinin hiçbir döneminde demokratik ilişkilere ve demokrasiye sahip olmamış olan bu ülkelerde, demokratik olmayan yollarla sorunların çözümlenmeye kalkışılması en olağan ve en kabul gören yöntem olagelmıştır.

Böyle bir ülkede ve tarihsel koşullarda, mutlak demokrasiyi ve demokratik ilişkileri gerektiren ulusların kendi kaderlerini belirleme hakkının tanınması da olanaksızdır. Böyle bir hak, ancak ülkenin demokratik devriminin tamamlanmadığı koşullarda gerçek bir ulusal-demokratik hak halini alabilir.

Bu demokratik ortam ve temel olmayınca, kaçınılmaz olarak, yukarıda genel olarak tanımladığımız “çözümler” ortaya çıkmakta, tartışılmakta ve birbirleriyle kıyasıya savaşılmaktadır. Hiçbirisi ulusal sorunun, Kürt ulusal sorununun çözümünü içermemekle birlikte, çözüm gibi ortaya sunulması da, bu ülkenin “orijinalitesi”dir.

Böyle bir ülkede ve bu koşullarda, Kürt ulusal sorununun gerçek ve kalıcı tek çözümü olan Kürt ulusunun kendi kaderini belirleme *hakkının*, yani ayrılma, ayrı devlet kurma *hakkının* tanınmasının neden olanaksız olacağını ele almadan önce, ortaya atılan çözümlerin neden “çözüm” olmadığını ele alalım.

Bu “çözüm üretmeyen çözüm”lerin ilk

başına “kültürel özerklik” konulmalıdır.

“Kültürel özerklik”, toprağa bağlı olmayan, yani devlet sınırları içinde *nerede olursa olsun* bir ulusa ait olan insanların tüm kültür alanına giren işlerde özerk olması, özsel olarak *kendilerine ait okullara* sahip olmasından başka bir anlama gelmez. Okulun uluslara göre ayrıştırılması, bu okulların birbirinden farklı eğitim sistemine, farklı müfredata sahip olması ve kendi ulusal olanaklarıyla finanse edilmesi demektir. Bu, feodal bölünmüşlüğü, feodal bölgeciliğin bir başka boyutta sürdürülmesi ve pekiştirilmesi demek olduğu gibi, her ulusun üyesinin (bireyinin) diğer ulusun bireyinden ayrılması, uzaklaşması ve kopması demektir. Aynı dili konuşmayan ve aynı okula gitmeyen değişik ulusların bireylerinin karşılıklı ve birlikte ilişkisinden, ortak yaşamından, ortak ticaret vb. ilişkilerinden söz etmek zaten olanaksızdır.

Böyle bir durumda, ülkenin herhangi bir yerinde (il, ilçe, belde, köy vb.) yaşayan farklı uluslardan oldukları “kayıt” altına alınmış bireylerin birarada yaşamaları, sadece yalıtık ve tekil parçaların yapay olarak aynı birimde bir arada tutulmalarından ibarettir. Bir başka deyişle, bir çuvala konulmuş ve ağzı bağlanmış patates yığınına benzerler. Birbirlerini anlamayan, birbirleriyle ilişki kurabilecekleri ortaklıklara (dil, eğitim vb.) sahip olmayan bu ulus-bireyleri tam anlamıyla diğer ulusların bireylerinden *tecrit edilmiş* olarak yaşarlar. Artık bunların “kaderde ve kıvançta birlikte” olmaları, acıyı ve sevinci birlikte yaşamaları olanaksızdır. Her birinin acısı ya da sevinci, sadece kendisine aittir, diğer ulus-bireyi için ya hiçbir anlama gelmez, ya da ters anlamlara gelir.

Aynı mahallede, aynı semtte, aynı belde, böylesine birbirinden yalıtılmış ve birbirinden ayrılmış insanların uzun süre birlikte yaşamaları da olanaklı değildir. Kaçılmaz olarak, bu aynı yerleşim yerinde ayrı yaşayan bu bireyler arasında günlük sürtüşmeler ortaya çıkar. Bu sürtüşmeler de, *çok sıradan olaylarla patlak veren* kanlı çatışmalara yol açar.

Toprağa bağlı olmayan “kültürel özerklik” budur.

Burada ele aldığımız “kültürel özerklik”, ulusal sorunun, yani uluslar arasındaki çatışmanın ortadan kaldırılması için ileri sürülen “*çözüm yolu*”dur. Yani düşünülmüş, so-

nuçları hesaplanmış iradi bir çözüm önerisidir.

Ama toprağa bağlı olmayan “kültürel özerklik” isteminin hiçbir çözüm getirmediğini anlamak için, onun teorik gerekçelerine bakmak gereksizdir. Yaşanılan tarihsel süreçteki durumlar ve olgular gözlemlendiğinde de benzer bir durumun ortaya çıktığı hemen görülecektir.

Bugün, son olarak İnegöl ve Dörtöl’da meydana gelen olaylar, çok sıradan ve günlük yaşamın içinde ortaya çıkan sürtüşmelerden patlak veren çatışmalar durumundadır. Dolayısıyla böylesi çatışmaları ortadan kaldıracığı iddiasıyla ortaya atılan “kültürel özerklik”, aynı zamanda böylesi çatışmaların ortaya çıkmasına yol açan koşulların bilinçli olarak yaratılmasından başka bir şey değildir.

Bugün herkesin ve tüm “medya”nın ortak “kanısı”, PKK’nin silahlı saldırıları sonucunda ortaya çıkan “şehit cenazeleri” ülkeyi germekte, ülkenin “batısında” yaşayan Kürtlere yönelik saldırıların zeminini hazırlamaktadır. Dolayısıyla, böylesi bir “etnik çatışma”dan kaçınmanın tek yolunun, PKK’nin silahlı saldırılarını durdurmasından geçtiği düşünülmektedir.

Elbette, PKK saldırıları ve bunun sonucu meydana gelen ölümler bir “etnik çatışma”, yani Kürt-Türk çatışmasına yol açabilecek özelliklere sahiptir. Ancak böyle bir çatışmanın ortaya çıkabilmesi için maddi bir temel olmadıkça, PKK’nin eylemlerinin böyle bir çatışmaya yol açması ya da tahrik etmesi olanaksızdır. Asıl sorun bu *maddi temelin* var olup olmadığı ve ne olduğudur.

Maddi temel, “kültürel özerklik” durumunda ortaya çıkacak olan ulusal toplulukların bireylerinin yalıtık yaşamlarıdır.

Özellikle 1980’lerden itibaren Doğu ve Güneydoğu Anadolu’da yaşayan Kürtler büyük sayıda ve hızlı biçimde Batı Anadolu’ya göç etmeye başlamışlardır. 1980 ekonomik krizi ve Turgut Özal döneminde uygulanmaya başlanan “liberal ekonomi” göçün temel nedeni olmakla birlikte, 1984 sonrasında PKK’ye karşı yürütülen kontra-gerilla yöntemleri bu göçü hızlandırmıştır. Şu gerçektir ki, “liberal ekonomi” koşullarında, Kürt köyleri “terörizmle mücadele” adına boşaltılmış olmasa bile, tarımın geri bırakılması politikalarıyla kaçınılmaz olarak göç vermek durumunda kalacaklardı ve çokluk öy-

le de olmuştur. İslahiye, Kırkhan, Dört Yol, İskenderun, Adana ve Mersin böylesi ekonomik nedenlerle göç etmiş Kürtlerin topladığı yerleşim yerleri durumundadır.

Feodalizmin tasfiye edilmediği bir toprak parçasından gelen ve feodal ilişkilerin egemen olduğu bu göçmen topluluğu, göç ettikleri yörelerde belli alanlarda toplaşmışlardır. Türkiye'nin değişik illerinde ve ilçelerinde ortaya çıkan "Kürt mahalleleri" böylesi bir toplaşmayla ortaya çıkmıştır (ki bu tür toplaşmalar tüm göçmen toplulukları için geçerli evrensel bir özelliktir).

Kendi iç dinamiği ile gelişmeyen kapitalizmin egemen olduğu bir ülkede, kırsal alandan kentlere, sanayi ve ticaret merkezlerine yönelik göç dalgası, hemen her durumda büyük bir işsizler ordusunun oluşmasına yol açar. Bu işsizler ordusu, kapitalizmin doğasında olan olağan işsizler ordusundan farklı ve çok daha büyük boyuttadır. Sanayi ve ticaret tarafından hiçbir biçimde istihdam edilemeyen, dolayısıyla "farklı ulus"tan bireylerle birlikte bulunma ve çalışma koşullarına sahip olmayan bu göç topluluğu, bir yandan belli mahallelerde toplaşırken, diğer yandan "kayıt dışı", marjinal sektörlerde çalışarak yaşamını sürdürmeye çabalar. Bu yaşam mücadelesinde, birey olarak kendisine en büyük yardımı, yine kendisi gibi, kendi yöresinden göç etmiş bireylerin "ortaklaşması"ndan sağlar. İşte bu toplaşma ve ortaklaşma, bir ve tek ulusal topluluk bireyleri arasında olduğu ölçüde, "etnik kimlik" varolmanın en önemli unsuru haline gelir.*

Göç edenlere göre eski ve yerleşik olan nüfusun (ki artık onlar bir başka "ulus" bireyleridir) oturduğu yerlerin dışındaki yerlerde toplaşan "etnik topluluk" ile eski ve yerleşik nüfus arasında neredeyse çok az ilişki mevcuttur. Bir bakıma, bu iki topluluk bireyleri birbirlerinden yalıtık olarak yaşarlar. İşte bu yalıtık yaşam, "kültürel özerklik" planının uygulaması sonucu (yani okulun ulusal topluluklara göre ayrıştırılması) ortaya çıkan yalıtıklığa benzer sonuçlar üretir. Ve yine benzer biçimde, günlük yaşam içindeki sürtüşmeler, her an çatışmaya dönüş-

meye hazır bir potansiyel ortaya çıkarır.

Bu somut durum, sözcüğün bilimsel anlamıyla, iki farklı ulusal topluluğun bireylerinin aynı toprak parçasında, aynı mahallede birbirleriyle ortak ilişkisinin olmadığı bir yalıtık yaşam oluşturur. İsterse sosyolojik olarak eski-yerleşikler ile yeni göçmenler olarak tanımlansın, birbirlerine entegre olmamış iki ayrı topluluk olarak "kaderde ve kıvançta" ayrı yaşarlar. Bu yalıtık yaşam, burjuva anlamda ulusal bilinç olmaktan daha çok, feodal nitelikte "etnik kimlik"le özdeşleştiğinde, "etnik ayrışma" keskinleşir ve "etnik çatışma"nın maddi temeli ortaya çıkar.

İşte böylesi somut ve maddi bir ortam mevcutken, aynı ortamı "bilinçli olarak" yaratmaktan ve geliştirmekten başka sonuç vermeyecek olan "kültürel özerklik"i bir "çözüm yolu" olarak ortaya atmak, aymazlıktan öte, sadece sorunları bir süreliğine geçiştirmeyi amaçlar.

Şimdi ikinci "çözümü", "toprağa bağlı bölgesel-kültürel özerklik" önerisini ele alalım.

Bu "bölgesel-kültürel özerklik" in, ülkemiz "orijinalitesi" içinde "toprak talep etmeyen" bir "bölgesel özerklik" şeklinde sunuluyor olması, bu önerinin dünyasal-tarihsel gerçekliğini hiçbir biçimde değiştirmemektedir. Abdullah Öcalan'ın "demokratik cumhuriyet" söyleminde ifade edilen "Türkiye'den ve başka ülkelerden hiçbir toprak talebimiz yok... önerdiğim çözüm Türkiye'nin üniter yapısı ve sınırları içinde bir çözümdür" sözleri, "toprağa bağlı bölgesel-kültürel özerklik" in Sovyetler Birliği'nin dağıtılmışlığı sonrasında "yeni dünya düzeni"ne uyarlanmış halidir.

Toprağa bağlı bölgesel-kültürel özerklik, belli topraklarda çoğunluğu oluşturan ulusal topluluğun kendi bölgesinde, kendi topluluğuna ilişkin her türlü ulusal-kültürel konuda özerk olmasıdır.

Bu bölgesel özerklik de, tıpkı "toprağa bağlı olmayan ulusal-kültürel özerklik" gibi, Avusturya sosyal-demokrat partisinin 1899'da ortaya attığı küçük-burjuva "çözüm" önerilerinden birisidir. Görünüşte, merkezi bir devlet içinde bölgelerin özyönetimi anlamında "özerklik" gibi sunulan bu "çözüm", gerçeklikte ulusal-kültürel özerkliğin bir başka biçimidir. Nasıl ki birincisi, ülkenin her yerinde halkı "etnik kökene" göre ayrıştırıp

* Bu durumu 20. yüzyılda Amerika'ya göç eden İrlandalılar ve İtalyanlar da benzer biçimde yaşadıkları gibi, Almanya'ya işçi olarak giden Türkiyeli işçiler de yaşamaktadırlar.

yalıtırsa, bu da ülkenin bir bölgesini diğer bölgelerinden aynı biçimde ayırıştırıp yalıtmayı amaçlar. Dolayısıyla kendi ulusunun gelişimini güvenceye almayı tek görevi olarak kabul eden milliyetçiliğin “çözüm” yolundan başka bir şey değildir.

İster istemez, bu tür “bölgesel özerklik”, tam ifadesiyle “bölgesel kültürel özerklik”, bir ulusal topluluğu diğer ulusal topluluklardan toprak olarak ayırır ve ulusal topluluğun zaman içinde bu topraklar üzerinde mutlak egemenlik kurmasının koşullarını hazırlar. Dolayısıyla, ayrılmayı kaçınılmazlaştırır.*

Bir başka “çözüm” olarak ortaya atılan neo-liberal “ver kurtulculuk” ise, neyin, nasıl, kime ve kimden verileceği gibi sorulara yanıt vermediği için, sadece demagojik bir söylemden ibarettir. Bu nedenle bunu ayrıca ele almak gereksizdir.

Sonuncu “çözüm”, yani birey olarak herkesi etkileyen ekonomik, toplumsal ve siyasal sorunların çözümü çevresinde “birleşme” ve “birlikte yaşama”ya gelirse.

Bu çözüm, ülkede ulusal bir sorunun olduğunu söylemsel olarak kabul etse de, pratikte “ülkenin gerçek gündemi”nin *sınıfsal* nitelikte olduğunu, dolayısıyla ulusal sorunun bu *sınıfsal* sorunların çözümüyle birlikte ortadan kalkacağını ileri sürer. Genellikle sol küçük-burjuva aydınları arasında yaygın olan bu “çözüm” önerisi, ulusal soruna gerçek ve kalıcı bir çözüm önermeksizin sınıfsal sorunların çözümlenmesiyle ortadan kalkacağına inandığından, hem ulusal sorunu yadsımaya varır, hem de tarihsel olarak yanlış bir yönelimi ifade eder.

Gerçek ve kalıcı çözüm, ulusların kendi kaderlerini belirleme hakkının tanınmasıyla olanaklıdır.

Bu hakkın tanınması, her ulusun *ayrılma, ayrı devlet kurma hakkının* tanınması

demektir. Bu hakka sahip olan ulus, bu hakkını nasıl kullanacağına, yani ayrılma yönünde mi, yoksa diğer bir (ya da birden çok) ulusla birleşme yönünde mi kullanacağına kendisi karar verir. Böylece “ezilen ulus”, bu hakka sahip olmayan ulus, bu hakkın tanınmasıyla, kendi iradesiyle ve istemiyle bir karara varacaktır. Bu karar, eğer birleşme yönünde olursa, bu gönüllü, istemsel ve iradi bir birleşme olacağı için, birleşme sonrasındaki ülkenin sorunları bir ve ortak sorun olarak ele alınarak çözümlenir. Eğer bu karar ayrılma, ayrı devlet kurma yönünde olursa, yine gönüllü, istemsel ve iradi olarak ayrılacağından, uluslar arasında yüzyıllar sürebilecek kin ve nefret zemini de ortadan kalkacaktır.

Öte yandan, “ezen ulus”, “ezilen ulus” (ya da uluslara) bu hakkı tanımakla, onlara karşı kin ve nefret beslemediğini, onların istemlerine ve iradesine saygılı olduğunu göstererek, “ezilen ulus”un, gerek birleşme yönündeki kararı sonrasında birlikte ve ortak yaşamı sürdürmek için, gerekse ayrılma yönündeki kararı sonrasında “dostça” komşuluk ilişkilerini sürdürmek için uygun ve gerekli zemini hazırlar.

İşte bu nedenlerle, ulusların kendi kaderini belirleme hakkının tanınması, tüm ulusların proleterlerinin ortak düşmana karşı, emperyalizme ve sermayeye karşı ortak mücadelesinin her türlü milliyetçi önyargılardan, kin ve nefretten arındırılmış olarak sürdürmelerini olanaklı kılar. Bu hakkın tanınmasıyla, ulusal sorunların sınıfsal sorunların önüne geçmesi ve ezilen sınıfları ulusal kökene göre ayırıştırmasının önlenmesi olanaklıdır.

Diyoruz ki, ülkemizdeki “Kürt sorunu”nun Kürt ulusal sorunu olduğunu temel alarak, gerçek ve kalıcı tek çözüm, Kürt ulusunun kendi kaderini belirleme hakkının tanınmasıdır. Bunun dışındaki her “çözüm”, ayrışmayı kaçınılmazlaştırdığı gibi, yüzyıllar sürebilecek karşılıklı kin ve nefreti artırmaktan başka bir sonuç vermez.

* Burada bölgesel özyönetimler anlamında “bölgesel özerklik” ile bu tür “ulusal-kültürel özerklik” temelinde “bölgesel özerklik” birbirine karıştırılmamalıdır. Bölgesel özyönetim (ya da “yerinden yönetim”, “adem-i merkezîyetçilik”), “gümrük politikası, sanayi ve ticaretle ilgili yasama, ulaştırma ve iletişim, ordu, maliye, medeni ve ceza hukuku, eğitimi düzenleyen genel ilkeler, emeğin korunması yasaları, siyasal özgürlükleri koruyan yasalar vb. vb.” konuları kapsamaz. Bu konular, bölgesel özyönetimin değil, doğrudan merkezî ve ortak parlamentonun yetki alanına girer. Bu nedenle, bugün “çözüm” olarak sunulan “bölgesel özerklik”le bölgesel özyönetimin hiçbir ortak noktası yoktur.

Ulusların Kendi Kaderlerini Belirleme Hakkı

“Dünya çapında kapitalizmin feodalizm üzerinde sonal zaferi dönemi, ulusal hareketlerle bağlantılı olmuştur. Burjuvazi, meta üretiminin tam zaferi için iç pazarı ele geçirmek ve tek bir dili konuşan nüfusun bulunduğu toprakları, bu dilin gelişmesini ve yazın alanında pekişmesini önleyen tüm engelleri ortadan kaldırarak, siyasal olarak birleştirmek zorundadır. Burada ulusal hareketlerin ekonomik temeli ortaya çıkar. Dil, insanların karşılıklı ilişkisinin en önemli aracıdır. Dilin birliği ve engelsiz gelişimi, çağdaş kapitalizme uygun ölçekte gerçekten özgür ve yaygın ticaret için, değişik sınıflardan nüfusun özgür ve geniş gruplaşması için, son olarak da, pazarlar arasında, büyük ya da küçük mülk sahipleri arasında ve alıcı ile satıcı arasında yakın bir ilişkinin kurulması için en önemli koşuldur.

Bu nedenle, her ulusal hareketin eğilimi, çağdaş kapitalizmin gereksinmelerini en iyi karşılayan ulusal devletlerin oluşumuna doğrudur. En derin ekonomik etkenler bu amaca doğru ilerler ve bu yüzden, Batı-Avrupa'nın tümü için, hayır, tüm uygar dünya için, ulusal devlet, kapitalist dönemde tipik ve normal olandır.” (Lenin, *Ulusların Kendi Kaderlerini Belirleme Hakkı*, 1914)

“Kendi kaderini belirleme hakkı’, genel olarak sadece demokrasiyi değil, bir tip demokratik sistemi, özellikle ayrılma sorununun demokratik olmayan bir çözümünün olanaksız olduğu tipte bir demokratik sistemi gerektirir. Demokrasi, genel olarak söylersek, saldırgan ve zorba milliyetçilikle bağdaşabilir. Proletarya, herhangi bir ulusun devlet sınırları içinde zorla tutulmasını dışlayan bir demokrasiyi talep eder.” (Lenin, *RSDİP'nin Ulusal Programı*, 15 Aralık 1913.)

Marksist-Leninistler için, “ulusların kendi kaderlerini belirleme hakkının tanınması”, hiç tartışmasız kabul edilen ve kendi parti programlarında açık ve net olarak yer alan bir taleptir. Öylesine bir taleptir ki, marksizmden sapmış ya da anti-marksist saflara geçmiş pek çok kişi bu talebin bir “ezber” (ya da Kemal Burkey’in sözüyle “fetiş”) olduğunu, yani bir tarihsel dönemde geçerli olan, ama başka (ya da bugün) geçerli olmaktan çıkmış bir talep olarak ifade ederler. Aynı durum, Abdullah Öcalan ve

dolayısıyla PKK için de geçerlidir. Onlar da, diğerleri gibi, “ulusların kendi kaderlerini belirleme hakkı”nın *günümüz koşullarında geçerli olmadığını* ileri sürerek, “daha gerçekçi” bir çözümden söz etmektedirler.

Bu sapmalar ve dönüşümler karşısında marksist-leninistler ve bazı sol örgütler, ısrarla ve sürekli olarak ulusların kendi kaderlerini belirleme hakkının tanınmasının zorunlu olduğunu ve “Kürt sorunu”nun sadece bu hakkın tanınmasıyla çözümlenebileceğini söylemeyi sürdürmüşlerdir ve sürdür-

mektedirler. Ancak bu ısrar ne denli güçlü ve kararlı olursa olsun, PKK hareketinin Kürt kitlesi üzerindeki, özellikle politize olmuş ve ulusal hareketi içten destekleyen kesim üzerindeki mutlak egemenliği, kaçınılmaz olarak Kürtler ve PKK'liler arasında ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını bir yana bırakmalarını ve buna ilişkin hiçbir şey söylememelerini beraberinde getirmiştir. Böyle olunca, sorunun, "kendi kaderini belirleme hakkı"nın *dışında* başka ya da "daha gerçekçi" yollarla çözümlenebileceği umudu ve hayali yaratılmıştır. Bu umut ve hayaller güçlü olduğu sürece de, "kendi kaderini belirleme hakkı"nın gerçek çözüm yolu oluşu da *bir yana itilmeye* devam edecektir.

Bu umut ve hayalin arka planında, bir yanıyla Kuzey Irak bölgesinde "bağımsız Kürdistan" devletinin *ABD'nin desteğinde* kurulmaya başlandığı düşüncesiyle, bir yanıyla da PKK hareketinin *askeri olarak* "Türk ordusu" karşısında belirgin bir başarı elde edememesi yatmaktadır. Genelkurmanın açıklamalarında ifade edildiği gibi, "dört kez askeri olarak yenilgiye uğratılmış" PKK, *askeri bir zafer umudu taşımaksızın*, silahlı eylemleri sürdürerek "Kürt sorunu"nu sürekli gündemde tutabileceğini ve bu yolla da belli "ödünler" alabileceğini düşünmeye başlamıştır. Bir başka deyişle, PKK, "Kürt sorunu"nun silahlı mücadelenin zaferiyle elde edilecek bir "kendi kaderini belirleme hakkı"yla çözümlenebileceğine ilişkin umutlarını yitirmiştir.

Aynı biçimde, süre giden silahlı saldırılar ve çatışmalar ortamında "şehit cenazeleri"yle birlikte Türk milliyetçiliğinin güçlendiğini gören, PKK saldırılarının "ülkenin gerçek gündemini" değiştirdiğini ve çatışmaların sertleşmesiyle ortaya çıkabilecek olan gerek milliyetçi saldırılar, gerekse devletin artan baskısı karşısında toplumsal ve bireysel yaşamlarının tehlikede olduğunu düşünen, dolayısıyla da "sorunun", kendi kaderini belirleme hakkının tanınmasıyla çözümlenmesinin olanaksız olduğuna "karar" veren küçük-burjuva sol aydınları da umutsuzluk içindedirler.

İşte bu iki umutsuzluk, giderek başka yolların, "daha gerçekçi" yolların bulunması ya da keşfine yol açmıştır.

Bu "daha gerçekçi" ya da başka yolların ilk akla geleni, Avusturya sosyal-demokrat-

larının 1899'da Brünn kongresinde ortaya attıkları "*ulusal-kültürel özerklik*" olmuştur. İster Abdullah Öcalan'ın "ekolojik demokratik cumhuriyet" diye tanımladığı "daha gerçekçi" çözüm "yolu" olsun, ister bazı küçük-burjuva solcu aydınların "*kültürel özerklik*" tezi olsun, isterse "bölgesel özerklik" olsun, her durumda ulusların kendi kaderlerini belirleme hakkının dışında ve bu hakkın tanınmamasının "çok zor" ve hatta "olanaksız" olduğu kanısıyla ortaya atılmıştır.

Bu "daha gerçekçi" çözüm yolları, açıktır ki, Avusturyalıların "*ulusal-kültürel özerklik*" teziyle bir ve aynıdır. Söylemdeki küçük farklılıklar ya da bazı sözcüklerin farklı kullanımları, bu gerçekliği değiştirmemektedir.

Olayları izleyenlerin değil (ki Türkiye'de yaşayan herkes olayları yakından izlemektedir), sorunun (ister adı "Kürt sorunu" olarak konulmuş olsun, ister gerçek bir Kürt ulusal sorunu olarak tanımlansın) çözümüne ilişkin tartışmaları izleyenlerin çok iyi bilecekleri gibi, bu "daha gerçekçi" çözümlerin sorunu nasıl çözeceğine ilişkin bir belirsizlik vardır.

En önemli belirsizlik, bu ve benzeri "daha gerçekçi" çözümlerin "T.C." tarafından kabul edildiği koşullarda, PKK tarafının *silahlı mücadeleyi* sona erdirip erdirmeyeceğine ilişkindir. AKP'nin "açılım" sürecine "katkı koyan" ilerici, demokrat ve sol çevrelerin bile büyük kaygı duydukları yan burasıdır.

Çünkü, Kürtler arasındaki yaygın *kanı*, PKK'nin silahlı eylemleri sayesinde önemli gelişmeler ve ilerlemeler sağlandığı, PKK'nin silahlı eylemleriyle pek çok kazanımlara ulaşıldığı ve bu sayede "Kürtlerin varlığı"nın kabul edildiği, ama PKK silahlı eylemleri sona erdirdiği andan itibaren "T.C."nin bütün bu kazanımları ve ilerlemeleri çok kısa sürede ("Osmanlıda oyun bitmez") ortadan kaldıracabileceğidir. Doğal olarak, böyle bir *kanı*, nasıl olursa olsun "dağdakiler"nin varlığının *sürekli* olmasını talep eder. Bu olmadığı, yani PKK tasfiye edildiği ya da silahlı mücadeleyi kesin olarak terk ettiği koşullarda, her şeyin kaybedileceği, yeniden ilk başa, eski dönemlere geri döneceği yaygın bir *kanı*dır.

"Kültürel özerklik" ya da "bölgesel kültürel özerklik" gibi "daha gerçekçi" çözümlerin pratikte "uygulanabilir" oldukları düşü-

nülse de, PKK'nin silahlı gücünün varlığı da bunların "güvencesi" olarak görülmektedir.

İşte bu durum, PKK'nin "açılım" sürecinde de görüldüğü gibi, havanda su dövmekten başka bir sonuç vermemiştir.

Elbette "kültürel özerklik" ya da "bölgesel kültürel özerklik", sorunun gerçek ve kalıcı çözümünü oluşturmaz. Sadece sorunu erteler; okulların milliyetlere göre bölünmesini, bölgelerin birbirinden kesin olarak ayrışmasını sağlayarak gelecekteki daha sert ve kitlesel çatışmaların tohumlarını atar. Böyle olmakla birlikte, "genel mutabakat" olduğu anlamda, bu hiç de gerçekçi olmayan çözümler her şeyin önüne geçebilmiştir.

Her zaman yinelediğimiz gibi, sorun, "Kürt ulusal sorunu"dur. Dolayısıyla bu sorun, açık ve net biçimde Kürt ulusunun kendi kaderini belirleme hakkının tanınmasıyla çözümlenebilir.

Hiç tartışmasız, bu hak, Kürt ulusunun ayrılma, ayrı devlet kurma hakkıdır. Ancak bu hak, sadece ve sadece Kürt ulusu tarafından kullanılabilir ve bu hakkı nasıl ve hangi yönde (ayrılma ya da birleşme) kullanacaklarına kendileri karar verir. Lenin'in açık biçimde ifade ettiği gibi, bu hak, "genel olarak sadece demokrasiyi değil, bir tip demokratik sistemi, özellikle ayrılma sorununun demokratik olmayan bir çözümünün olanaksız olduğu tipte bir demokratik sistemi gerektirir." Bu niteliğiyle, kendi kaderini tayin hakkının tanınması, ülkenin "bu tip" bir demokratik düzene sahip olmasını, daha tam deyişle, demokratik devrimin tamamlanmasını zorunlu kılar.

Türkiye'de demokratik devrim tamamlanmadığı ve bu demokratik devrim mücadelesinde sürecinde proletaryanın öncülüğünde Türkler ve Kürtler birlikte mücadele etmedikleri sürece, birliktelikleri ve birlik olmaları olanaksızdır. Ancak "ulusların kendi kaderlerini belirleme hakkı", hiçbir biçimde ezen ve ezilen ulusların birlikte mücadele etmelerini zorunlu ve gerekli kılmaz. Böyle bir birlikte mücadele olmasa bile, her durumda "ezen ulus", "ezilen ulus"un kendi kaderini belirleme hakkını tanımak zorundadır. Ve demokrasi sorunu da, "Kürt sorunu" da, "terör sorunu" da bu bağlamda çözümlenebilecektir.

Ama bunun gerçekleşebilmesinin koşu-

lu, Türkiye'de demokratik devrimin (ki proletaryanın öncülüğünde gerçekleşeceği anlamında "demokratik halk devrimi"nin) gerçekleştirilmesidir.

Gerçekleşecek olan demokratik devrim, bir yanıyla *anti-emperyalist* niteliktedir ve bu niteliği ile emperyalizmden bağımsız bir ulusal devlet olmak, sözcüğün gerçek ve tarihsel anlamıyla Türkiye halkının kendi kaderini, *emperyalizmden bağımsız olarak*, belirleme hakkına kavuşması demektir. Diğer yanıyla, emperyalist-kapitalist üretim ilişkilerinin, feodal kalıntıların (üst-yapıdaki ideolojik kalıntılarıyla birlikte) tasfiyesi demektir. Bu niteliğiyle de, ülkenin *demokratikleştirilmesini* ifade eder. Türkiye'deki siyasal demokrasinin gelişiminin önündeki en büyük engel olan emperyalizme bağımlılığın ve bunun getirmiş olduğu ekonomik ve toplumsal yapının tasfiyesi, demokrasinin, gerçek demokrasinin kurulmasını olanaklı kılar.

Ve çok açıktır ki, *demokratik ilişkiler olmaksızın*, gerçek bir demokrasi, halk demokrasisi olmaksızın, ya da günlük söylemle "demokrasi kültürü" olmaksızın, Kürt ulusunun kendi kaderini belirleme hakkının tanınması olanaksızdır.

Neden olanaksızdır?

Öncelikle hiç akıldan çıkartılmaması gereken, bu hakkın tanınmasının, kayıtsız-şartsız Kürt ulusunun ayrılma, ayrı devlet kurma hakkının tanınması olduğu gerçeğidir.

İkinci olarak, bu hakkı kullanacak olan, yani Türkiye'den ayrılıp ayrılmayacaklarına karar verecek olan Kürt ulusudur.

Bu nedenle, öncelikle hiçbir yanılaşa ve sahtekarlığa yer bırakmayan genel bir nüfus sayımının yapılması gerekir. Bu nüfus sayımına göre Türkiye sınırları içinde yaşayan Kürtlerin kesin ve tam sayısı saptanır. Buna paralel olarak, kendi kaderlerini belirleme hakkı temelinde, bağımsız bir Kürt meclisinin, parlamentosunun oluşumu için seçim yapılır. Ve bu meclis, Türkiye'den ayrılmaları, ayrı devlet kurmaları ya da birleşme ve aynı devlet sınırları içinde yaşama konusunda referandum kararı alır ve referanduma gidilir.

Tüm bu süreçte, nüfus sayımının adil ve yansız olması kadar, seçimlerin ve referandumun tam bir özgürlük içinde, tam bir demokratik ortamda, örgütlenme ve propaganda özgürlüğünün tam olarak sağlandığı

koşullarda gerçekleştirilmesi esastır.

Bu demokratik özgürlükler olmaksızın, ayrılma, ayrı devlet kurmaya yönelik kararın (ya da birleşme kararının) demokratik ve özgürce alındığından söz edilemez.

Açıktır ki, böylesi demokratik özgürlüklerin sağlanması, *ülkenin genelinde* demokratik hak ve özgürlüklerin *tam ve bütün olarak* sağlanmasıyla olanaklıdır. Bu özgürlükler sağlanmadığı, böylesi bir temelde demokrasi gerçekleşmediği sürece, sadece bir ulusun değil, tek tek bireylerin bile *demokratik ve özgür biçimde* kararlar alabilmesi ve bu kararların başkaları tarafından aynı biçimde kabul edilebilmesi olanaksızdır.

Günlük “medya” söylemiyle, “demokratik olgunluk” ya da “demokrasi kültürü” varolduğu koşullarda, “ezilen ulus”un ayrılma yönündeki kararına saygılı olmak, demokratik “olgunluk” içinde kabul etmek olanaklıdır. Aksi halde, demokrasi ve demokratik hak ve özgürlükler tam ve bütünsel olarak sağlanmadığı koşullarda, *milliyetçilik* (her iki kesimin) ve *milliyetçi önyargılar* varlığını sürdürecektir.

Bu durumda, yani milliyetçiliğin ve milliyetçi önyargıların demokrasinin önüne geçtiği koşullarda, kendi kaderini belirleme hakkına sahip olan Kürt ulusu, bu hakkını Türkiye’nin devlet sınırlarının dışına çıkma yönünde kullandığında (bunun doğru olup olmadığı, uygun olup olmadığı ayrı bir konudur), yeni oluşturulacak olan devletin, yani “Kürt devleti”nin hangi bölgeleri kapsayacağı, yani *sınırlarının* ne olacağı sorunu demokratik biçimde çözümlenemez.

Kaçınılmaz olarak, milliyetçiliğin beslediği “kanla çizilmiş sınırlar”ın “dokunulmazlığı”, “kutsallığı”, sorunun çözümünü olanaksız kılar.

Öte yandan, aynı biçimde “ezilen ulus”-un milliyetçileri de, böyle bir durumda kendileri için en uygun olan, yani olabilecek en geniş sınırlara sahip olma yönünde hareket eder. Öyle ki, ekonomik nedenlerle, yani yukardan aşağıya da olsa kapitalizmin gelişmesiyle ortaya çıkan göçlerin oluşturduğu yerleşim yerlerinin de “kendilerine ait” olduğu, dolayısıyla yeni devletin sınırları içinde olması gerektiği iddiası öne çıkar. Böylesi bir iddia, bir kez daha, iki tarafın milliyetçilerinin uzlaşmaz ve amansız bir mücadele içine girmelerine yol açar. Bunun yaratacağı “güvensizlik” ortamında da, *ayrıl-*

manın olağan süreci, kesin bir çatışmanın başlangıcı olur.

Aynı biçimde, gerek ulusal parlamento seçiminin, gerekse referandum sonuçlarını kabul etmeyenler, karşı olanlar, her durumda kendi “talepleri” doğrultusunda mücadeleyi sürdürecektir. Ama demokrasi ve demokratik ilişkiler var olmadığı koşullarda, bu mücadele, bir kez daha çatışmalara yol açar. Lenin’in çok açık biçimde ifade ettiği gibi, ulusların kendi kaderlerini belirleme hakkı, “*demokratik olmayan* bir çözümün *olanaksız olduğu* tipte bir demokratik sistemi gerektirir”. Eğer bir kez daha “zor”, çözümün asli unsuru haline gelirse ya da getirilirse, yeniden başa dönülür, çatışmalar yeniden başlar.

Burada ayrılma, ayrı devlet kurma konusunda yapılacak referandumda *ezici bir çoğunluğun* bir tarafta olması (ayrılma ya da birleşme) hiçbir şeyi değiştirmez. *Küçük bir azınlığın* bile, demokratik bir ortamda gerçekleşmiş bir karar tanımadıklarını ve buna karşı silahlı mücadeleyi sürdüreceklerini ilan ettikleri koşullarda, bu azınlığın demokratik karara *uymalarını sağlayabilecek* hiçbir demokratik olanak ve güç yoktur.

Bu küçük azınlık, Kürt ulusunun kararının birleşme yönünde olduğu durumda, “ayrılmayı, ayrı ve bağımsız bir Kürt devleti kurma”yı isteyen *Kürt milliyetçilerinden* oluşabileceği gibi, ayrılma, ayrı devlet kurma yönünde olduğunda bunu tanımayan *Türk milliyetçilerinden* de oluşabilir. Bunun da yeniden silahlı çatışmaların olduğu bir dönemin başlangıcı olacağı açıktır.

Kapitalizmin yukardan aşağıya, yani emperyalizmin istek ve çıkarlarına uygun olarak geliştirildiği, kendine özgü bir (ulusal) burjuvazinin olmadığı, varolan burjuvaların (sanayi, ticaret ve hizmetler sektöründe) tümüyle işbirlikçi olduğu bir ülkede, sözcüğün tam ve tarihsel anlamıyla oluşmuş burjuva-demokratik nitelikte bir ulustan ve ulusal bilincinden söz etmek zordur. Gerek üstyapıda özel olarak korunan feodal ideolojiler (özellikle din ve ticaret anlayışı), gerekse emperyalizmle işbirliği yapılarak ekonomik güce ulaşılabilmesi, Türkiye’de, demokrasinin ve demokratik ilişkilerin oluşmasının en önemli engelidir. Bu durum, sadece Türklere değil, Kürtlere de *egemendir*.

Bu egemen zihniyet, yaşamın her alanında kendisini dışavurur.

Bu zihniyetin ticaret anlayışı, tümüyle “pazarlığa” ve “kandırma”ya dayanır. Hiç kimse, pazarda bile, kendi gerçek isteğini, istediği fiyatı ortaya koymaz. Hemen her durumda kandırılacağı korkusuyla, *pazarlığa girer* ve pazarlığa olabilecek *en üst* düzeyden başlar. Malını beş liraya satmak kendisi için “yeterli” olsa bile, her durumda on, on beş lira ister.

Böylesi bir zihniyet, pazarlık zihniyeti, kaçınılmaz olarak demokratik uzlaşmayla ve adil olarak belirlenmesi gereken ulusal sınırların saptanmasında ciddi bir engel oluşturur. Bugün, ister “açılım” sürecinde, ister başka zamanlarda, “PKK ne istiyor?” sorusuna PKK’nin açık ve net bir yanıt verememesinin arkasında bu zihniyet yatmaktadır. Aynı biçimde, “Türk tarafı”nın da, “nereye kadar, neyi kabul edebileceği” konusunda net ve açık bir tutum alamaması bu zihniyetin ürünüdür. Her durumda, iki tarafın da, sonuçta anlaşmaya vardığında, diğeri tarafından aldatıldığı, kandırıldığı düşüncesini taşıyacağından, “demokratik görüşmeler” çıkmaza girecektir.

Solda da egemen olan bu pazarlık zihniyeti, her durumda demokratik bir talebin bile “birden çok talep”le birlikte sunulmasına yol açmaktadır. “Biz on isteyelim, ama beşte anlaşınz” zihniyeti, açıktır ki, tarafların karşılıklı güvensizliğinin ifadesidir. Karşılıklı güven oluşturulamadığı sürece, ayrılma, ayrı devlet kurma sorunu gibi büyük sorunlar değil, en yalın demokratik istemler bile çözüme bağlanamaz.

Bu zihniyetin varedicisi ve sürdürücüsü, özsel olarak emperyalizme bağımlılık ise de, pratikte bunu koruyan ve sürdüren doğrudan *oligarşik devlettir*. *Sıradan halk bile, devletin sözüne güvenmemek gerektiğini çok iyi bilir*. Bugün değişik nedenlerle ya da güçler dengesinin konjonktürel durumuyla “kazanılmış” bir hak, bir başka gün kolayca ortadan kaldırılabilir. Sadece biçimsel olarak “demokratik” görünen yollarla, demokratik hak ve özgürlükler bile kolayca ortadan kaldırılabilir. Hatta biçimsel olarak “demokratik” yollarla kaldırılamadığı koşullarda, *askeri darbelerle* sonuca ulaşılmaktadır.

Böylesi bir “demokrasi”ye sahip bir ülkede, “ayrılma sorununun demokratik olmayan bir çözümünün olanaksız olduğu tip-te bir demokratik sistem”in oluşturulmasın-

dan söz edilemez.

Herşeyden önce sistemin, devletin demokratikleştirilmesi gerekir.

Bu demokratikleştirme, bir yandan birey olarak halkın devlete, yasalara ve yasakoyuculara karşı olan güvensizliğini ortadan kaldıracaktır, diğeryandan “ezilen ulus”un “Osmanlıda oyun bitmez” sözünde ifadesini bulan güvensizliğini ortadan kaldıracaktır.

Bu, ancak, halkın, gerçekten kendine ait, kendi çıkarlarını savunan bir devlete, bir demokratik sisteme sahip olduğu zaman olanaklıdır. Ve tartışmasız gerçektir ki, böylesi bir *halkın devleti* de, *halkın devrimci mücadelesinin zaferiyle* kurulabilir.

Bu açıdan ele alındığında, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkının tanınması da, bu hakkın demokratik ilişkiler içinde kendileri tarafından özgürce kullanılması da, Türkiye halkının özgürleşmesiyle, *Türkiye’nin demokratikleştirilmesiyle güvence altına alınabilir*. Bunun dışındaki her yol, sorunu bir süreliğine ertelemekten ve bir başka dönem daha şiddetli olarak yeniden ortaya çıkmasından başka bir sonuç vermez.

Şüphesiz, bu mücadele Türk ve Kürt tüm Türkiye halkının ortak mücadelesi olacaktır. Dolayısıyla da, bu mücadelenin zaferi, Türk ve Kürt tüm halkın ortak zaferi olacaktır. Böylesi bir mücadelede birlikte yer almış ve bu mücadele sürecinde tarihsel olarak ortaya çıkmış olan güvensizlikleri ortadan kaldırmış olan halk, hem demokratik düzeni kuracak, hem de Kürt ulusunun kendi kaderini belirleme hakkını hiç ikirciksiz kabul edecektir.

Ancak, şu da tarihsel bir gerçektir: Böylesi bir demokratik halk devrimi mücadelesine her iki ulusun bireylerinin *mutlak olarak katılmaları* söz konusu değildir. Nasıl ki, Türk-faşist milliyetçileri, anti-komünizm söylemiyle devrimci mücadelenin amansız düşmanlarıysalar, aynı şekilde Kürt milliyetçileri de böylesi bir devrimci mücadelenin birleştirici ve kaynaştırmacı niteliğinin kendi milliyetçi özlemlerine aykırı olduğunu düşünerek karşıdılar. Bu iki milliyetçiliğin etki altına aldığı insanlar da, bu milliyetçiliğin safalarında yer alarak devrimci mücadeleye karşı savaşacaklardır. Diğeryandan, emperyalizmin işbirlikçiliğinden beslenen ve bu işbirlikçi ilişkiler içinde kendisi için bireysel kazanç ya da gelir sağlamış olan kesimler de (işbirlikçi burjuvazinin dışındaki kesim-

ler) bu mücadeleye karşı çıkacaklardır. Gerek 12 Eylül öncesindeki devrimci mücadeleden, gerekse PKK'nin silahlı eylemleriyle ortaya çıkan durumdan ürkmüş küçük-burjuva aydınları da, bu mücadeleyi desteklemeyeceklerdir.

Ama bu durum, özellikle "ezilen ulus"un bir bölümünün (büyük bir bölümü olsa bile) böylesi bir mücadeleye katılmayışları, mücadelenin demokratik niteliğini ortadan kaldırmadığı gibi, ulusların kendi kaderlerini belirleme hakkının demokratik bir hak olarak tanınmasının engeli değildir. Devrimciler, her durumda, Kürt halkına küçük-burjuva Kürt milliyetçiliğinin zararlı sonuçlarını açıklamayı sürdürecektir.

Bitirmeden bir konuya, daha doğrusu bir soruna, bir korkuya, kuşkuya daha değinelim.

Genellikle ilerici, demokrat ve sol çevrelerde yaygın olan bir *önyargı*, emperyalizm koşullarında bağımsız bir "Kürdistan"ın, emperyalizme bağımlı yeni bir devlet olacağı ve bu devletin de bölgede (Ortadoğu'da) emperyalizmin (özel olarak Amerikan emperyalizminin) özel askeri gücü olarak hizmet edeceğidir. Bu önyargı, ister istemez, kendi kaderini belirleme hakkının tanınması koşullarında, Kürt ulusu ayrılma yönünde irade beyan ettiğinde, bu hakkı tanımakla, olası devrimci mücadelelere ve iktidarlara karşı "*kendi elimizle*" emperyalizmin işbirlikçisi bir askeri güç oluşturulacağı kanısını yaratmaktadır. Bu kanıyla da, Kürt ulusunun kendi kaderini belirleme hakkının "ayrılma" yönünde kullanılmayacağına ilişkin *güvence verilmesi* beklenmektedir. Yani bu hakkın, sadece *bu koşulla* tanınabileceği düşünülmektedir. (Buna eşdeğer bir kaygı Rosa Luxemburg'da da vardır. O da, yeni bir sınıf devleti ortaya çıkacağı kaygısıyla ulusların kendi kaderlerini belirleme hakkının tanınmasına karşı çıkmıştır.)

Marksizm-Leninizmin en temel ilkelelerinden birisi, ulusların kendi kaderlerini belirleme hakkının *kayıtsız-şartsız* tanınmasıdır. Genellikle milliyetçi ulusal bir hareketin *desteklenmesi sorunu* ile kendi kaderini belirleme hakkının tanınmasının birbirine *karıştırılması* yüzünden ve yukarıda sözünü ettiğimiz önyargılar nedeniyle, sürekli olarak bu hakkın tanınmasına ilişkin "koşullar" ile sürülür.

Lenin, ulusların kendi kaderlerini belir-

leme hakkı tanındığında, eğer yapılacak referandumda gericiiler ya da milliyetçiler çoğunluğu sağlar ve yeni bir gerici, saldırgan, kapitalist bir devlet (bizde olduğu gibi emperyalizmin işbirlikçisi bir devlet) kurulmasına yol açarsa, "ne yapacağız?" diye soran ve böyle bir durumun ortaya çıkmasına yol açmanın proletaryanın mücadelesine büyük zararlar vereceğini söyleyenlere karşı şöyle yazar:

"Demokratik bir oylamada gericiiler çoğunluğu sağlarsa, genellikle şu iki şeyden biri olur: ya gericilerin kararı uygulanır ve onun zararlı sonuçları kitleleri az ya da çok hızla gericiilere karşı demokrasi saflarına iter; ya da demokrasi ile gericiler arasındaki çatışma, bir demokrasi altında bile olanaklı olan (ve şüphesiz Semkovskiler bile bunu duymuşlardır) bir iç savaşla ya da başka bir savaşla sonuçlanır." (Lenin, *RSDİP Ulusal Programı*, Aralık 1913.)

Evet, gerçek bu kadar yalındır.

Somut olarak konuşursak, eğer Kürtler, Kürt ulusu, kendi kaderlerini belirleme hakkına sahip olduklarında, bu hakkı ayrı devlet kurma biçiminde kullandıklarında, kurulan Kürt devleti doğrudan emperyalizmin sömürgesi ve işbirlikçisi olursa (Kuzey Irak'ta Barzani ve Talabani somutluğunda olduğu gibi) ya da Yunanistan örneğinde olduğu gibi, saldırgan milliyetçiliğin devleti haline gelerek bir başka ulusa karşı "toprak talebi"yle savaşa girerse, "ezen ulus"un devrimcileri, proletaryası, kendi eliyle böylesi bir işbirlikçi devletin oluşmasına yol açmış olmayacak mıdır?

Elbette bu olasıdır ve hatta "mikro milliyetçilik"ın yaygınlaştığı dönemlerde, neredeyse kaçınılmazdır. Ama bu olasıdır diye ya da kaçınılmazdır diye, demokratik bir ilkededen vazgeçilebilir mi? Ya da AKP'nin bugün yapmaya çalıştığı gibi, demokratik bir seçimde çoğunluğu kazanan bir parti, bu çoğunluğuna dayanarak demokrasiyi ortadan kaldırmaya ve bir şeriat devleti kurmaya kalkışıyor diye, demokratik seçim ilkesinden vazgeçilebilir mi?

Şüphesiz hayır!

Demokrasi ne kadar tam ve bütünsel olursa, halk kitleleri demokrasiyi ne kadar çok içselleştirmiş ve siyasal yaşamın olmazsa-olmaz koşulu olarak kabul etmişlerse,

Lenin'in deyişiyile, "az ya da çok hızla" gerçeği göreceklendir ve gereğini de yapacaklardır.

Devrimci mücadelenin yaşadığımız otuz yıl boyunca en alt düzeye indiği, kitlelerin apolitikleştirildiği, devrimciliğin olağanüstü aşağılandığı ve dışlandığı, Kürt ulusunun bile kendi kaderini belirleme hakkından söz

etmediği ve hatta onların siyasal sözcülerinin bu haktan tümüyle vazgeçtiklerini beyan ettikleri bir süreci yaşayan bir ülkede, devrimcilerin halkın "az ya da çok hızla" "gereğini yapacakları" zamana kadar mücadeleyi sürdürececek sabırları olduğundan kimse şüphe duyamaz.

Lenin Okumanın Zamanı Gelmedi mi?

Bugün, Sovyetler Birliği'nin dağıtılmışlığının üzerinden yirmi yıl geçtikten sonra, belki en çok gereksinme duyulan şey, marksizm-leninizmin tarihsel deneyimlerden çıkardığı sonuçlar ve ilkelerdir. Özellikle ulusal sorun konusunda saçma-sapan “tezler”, “çözüm” önerileri ortalığı kaplamışken, bu gereksinme çok daha fazladır. Bu gereksinme, marksist-leninistler kadar, kendilerine “marksist” ya da “marksist-leninist” diyenler için de, ilerici, yurtsever ve demokrat herkes için de geçerlidir.

Her ne kadar, bazıları, günümüzde, genel olarak marksizm-leninizmin geçerli olmadığını, hatta Marks'ı, Engels'i ve Lenin'i “aştığını” söylüyor olsalar da, gelişen tüm ekonomik, siyasal, toplumsal, askeri olaylar, onların teorilerinin ve saptamalarının ne kadar somut ve gerçekçi olduğunu defalarca kanıtlamıştır.

Bu bir “sav” değil, kesin gerçektir. Çünkü yaşanan dünya ekonomik bunalımları ve krizleri, “globeleşen dünya”da emperyalizmin tipik saldırgan politikaları ve Irak ve Afganistan işgalleri, Balkanlarda uygulanan “böl-yönet” politikaları, “mikro milliyetçilik” salgınının emperyalizmin “serbest bölgeler” idealine uygun olarak desteklenmesi ve nihayetinde Kürt ulusal sorununun durumu ortadadır.

Lenin, şüphesiz her konuda okunmalıdır, özümsemelidir. Ancak içinde yaşadığımız ülkemizin somut koşullarında, emperyalizm, emperyalist sömürü ve ulusal sorun, güncel özelliklere sahip olduğundan, bu konuda Lenin'in saptamalarını bilmek ve kavramak, aynı zamanda somut sorunların somut tahlilini yapabilmek için de gereklidir.

“Ulusların kendi kaderlerini belirleme hakkı”nın içeriğini ve bu hakkın tanınmasının nedenlerini ayrıntılı olarak açıklayan Lenin, bugün, tüm “globalizm” gözbağcılığına ve onun yaratmış olduğu yanılısamalara karşı en tutarlı ve kararlı mücadelenin de yollarını göstermektedir.

Bize göre, “Lenin okumanın” zamanı çoktan gelmiştir. Ertuğrul Özköklerin, “Kürtlerle birlikte yaşamak zorunda mıyız?” sorusunu ortaya attığı, Kürt milliyetçiliğinin “ilericilik” görünümünü altında “ayrılmayı” mutlaklaştırdığı bir dönemde Lenin'i bir kez daha okumak ve ondan öğrenmek, ülkemiz halkının gerçek ve kalıcı kurtuluşu açısından büyük öneme sahip olduğu her türlü tartışmanın üstündedir.

Aşağıda yayınladığımız Lenin'in Kasım 1913'de yazdığı “*Ulusal-Kültürel*” *Özerklik* yazısı, sadece ulusal soruna bir *giriş* niteliğindedir. Bu “giriş”in bile, bugün pek çok kişi için öğretici olduğu kesindir.

“ULUSAL-KÜLTÜREL” ÖZERKLİK

“Ulusal-kültürel” özerklik (ya da “ulusal gelişme özgürlüğünü güvenceye alacak kurumların kurulması”) denilen programın ya da planın özü, *her milliyet için okulların ayrılmasıdır.*

Açık ve gizli bütün milliyetçiler (Bundçular dahil) bu gerçeği ne kadar çok çarpıtmaya girişirlerse, biz bu gerçeğin üzerinde o kadar direnmeliyiz.

Her ulus, kendi bireylerinin oturduğu yere bakılmaksızın (toprağa bakılmaksızın, “toprak-dışı” özerklik terimi buradan gelir), ulusal-kültürel işleri yöneten, resmi olarak tanınmış birleşik bir birliktir. Bu işlerin en önemlisi eğitimidir. Her yurttaşın özgürce, oturduğu yere bakılmaksızın, kendisini kaydettirmesine izin verilerek ulusun bileşiminin belirlenmesi, okulların milliyetlere göre ayrılmasında mutlak bir kesinliğin ve mutlak bir tutarlığın güvenceye alınmasını sağlar.

Sorulması gereken soru: böyle bir bölünmeye, genel olarak demokrasi açısından ve özel olarak proleterlerin sınıf mücadelesinin yararları açısından izin verilebilir mi?

Böyle bir soruyu, hiç duraksamaksızın, kesinlikle izin verilemez diye yanıtlamak için, “ulusal-kültürel özerklik”in özünün açıkça kavranması gerekir.

Uzun bir süre bir tek devlet içinde yaşayan ayrı uluslar, milyonlarca, milyarlarca ekonomik, yasal ve toplumsal bağlarla birbirlerine bağlıdırlar. Eğitim, bu bağlardan ayrı tutulabilir mi? Bund’un klasik ve kesinlikle saçma formülüne göre, devletin “yasal yetki alanının dışına” çıkartılabilir mi? Eğer tek bir devlet içinde yaşayan değişik uluslar ekonomik bağlarla bağlıysalar, o zaman onları sürekli olarak “kültürel” ve özellikle eğitim konusunda bölmeye kalkışmak saçma ve gerici olacaktır. Tersine, eğitim konusunda ulusların birleşmesi için çaba gösterilmelidir, öyle ki, okul, onları gerçek yaşamda yapılanlara hazırlamalıdır. Günümüzde görüyoruz ki, ayrı ulusların sahip oldukları haklar ve gelişim düzeyleri eşitsizdir. Bu koşullar altında, okulları milliyetlere göre ayırmak, *fiilen* ve kaçınılmaz olarak en geri ulusların koşullarını daha da *kötüleştiren*. ABD’nin eski kölecisi Güney’inde hala siyah çocuklar ayrı okullara giderler; buna karşılık Kuzeyde beyaz ve siyah çocuklar aynı okula giderler. Yakın zamanda Rusya’da “Yahudi okullarının ulusallaştırılması”, yani Yahudi çocukların diğer milliyetlerin çocuklarından ayrı okullara gitmeleri planı önerilmiştir. Bu planın kökeninin, en gerici Purişkeviç çevrelerde olduğunu söylemek bile gereksizdir.

Kişi hem demokrat ve hem de okulların milliyetlere göre ayrılması ilkesinin savunucusu olamaz. Dikkat edilsin: şu an, konuyu genel demokratik (yani burjuva-demokratik) bakış açısından tartışıyoruz.

Proleterlerin sınıf mücadelesinin bakış açısından, okulların milliyetlere göre ayrılmasına daha kesin olarak karşı çıkmalıyız. Belli bir devletin içindeki tüm ulusların kapitalistlerinin, hangi ulustan olduklarına bakmaksızın doğrudan işçilere karşı anonim şirketlerde, kartellerde, tröstlerde, imalatçılar birliklerinde vb. çok sıkı ve çok yakından birleştiklerini bilmeyen var mı? *Herhangi* bir kapitalist girişimdeki –büyük işyerlerinden, madenlerden, fabrikalardan, kapitalist ticari kuruluşlardan tarım çiftliklerine kadar– işçilerin, *her zaman* ve istisnasız olarak gördüğümüz gibi, ayrık, sakın ve uyuklayan köylere göre çok değişik milliyetlerden olduğunu kim bilmez ki?

Gelişmiş kapitalizmi en iyi tanıyan ve sınıf mücadelesinin psikolojisini daha derinden kavrayan kent işçileri –bunu yaşayarak öğrenirler ya da belki de ana sütüyle birlikte emerler–,

böylesine işçiler, okulların milliyetlere göre ayrılmasının, sadece zararlı bir tasarım olduğunu değil, aynı zamanda *kapitalistlerin* düpedüz sahtekarca dolandırıcılığı olduğunu içgüdüsel olarak ve kaçınılmaz biçimde anlarlar. İşçiler, böylesi bir düşüncenin savunulmasıyla parçalanabilir, bölünebilir ve zayıflayabilir; ve normal insanların okullarının milliyetlere göre ayrılmasıyla bu durum daha da artabilir. Çocukları zengin özel okullara giden ve özel olarak tutulmuş öğretmenlere sahip olan kapitalistler, *hiçbir biçimde* “ulusal-kültürel özerklik”le bölünme ya da zayıflama tehdidi altında değildirler.

Aslında, “ulusal-kültürel özerklik”, yani eğitimin milliyetlere göre kesin biçimde tam ve sürekli olarak bölünmesi, kapitalistler tarafından değil (çünkü onlar *şimdilik* işçileri bölmek için daha kaba yöntemlere başvuruyorlar), Avusturya’nın oportünist, hamkafa aydınları tarafından keşfedilmiştir. Karışık nüfuslu demokratik Batı-Avrupa ülkelerinin hiç birisinde bu dahice hamkafa ve milliyetçi düşüncenin *izi bile yoktur*. Umutsuzluk içindeki küçük-burjuvazinin bu düşüncesi, sadece Doğu-Avrupa’da, *tüm* kamusal ve siyasal yaşamın dil konusundaki rezil, küçük kavgalarla (daha da kötüsü, sövgü ve dalaşmalarla) engellendiği geri, feodal, dinci, bürokratik Avusturya’da ortaya çıkabilirdi. Kediyle köpek anlaşamadığına göre, en azından, tüm ulusları, eğitim adına “ulusal birimler” içinde kesin biçimde tam ve sürekli olarak birbirinden ayırılım! Bu aptalca “ulusal-kültürel özerklik” düşüncesini yaratan psikoloji böyledir. Enternasyonalizminin bilincinde olan ve yüce tutan proletarya, arı milliyetçiliğin bu saçmalığını asla kabul etmeyecektir.

Bu “ulusal-kültürel özerklik” düşüncesinin, Rusya’da, *önce sadece tüm* Yahudi burjuva partileri tarafından, daha sonra değişik milliyetlerin *küçük-burjuva* sol-narodnik partilerinin konferansı (1907’de) tarafından ve son olarak da *marksizme yakın* grupların küçük-burjuva oportünist unsurları, yani Bundçular ve tasfiyeciler tarafından (tasfiyeciler, böylesine açıkça ve kesin bir şey yapmakta da ürkektirler) kabul edilmesi rastlantı değildir. Devlet Duması’nda *sadece* milliyetçilik mikrobi bulaşmış yarı-tasfiyeci Çhenkeli ve küçük-burjuva Kerenski’nin “ulusal-kültürel özerklik”i savunan konuşmalar yapması da rastlantı değildir.

Genel olarak, bu sorunda tasfiyecilerin ve Bundçuların Avusturya’ya yaptıkları göndermeleri okumak oldukça eğlendiricidir. Her şeyden önce, çok-uluslu ülkelerin en geri olanı *model* olarak alınmaktadır? Bu, asıl olarak Fransa, İsviçre ve Amerika gibi ileri ülkeleri değil de, Prusya ve Avusturya gibi geri ülkeleri bir anayasa modeli olarak alan kötü Rus liberallerinin, Kadetlerin tarzıdır.

İkinci olarak, Avusturya modeli alındıktan sonra, Rus milliyetçi hamkafaları, yani Bundçular, tasfiyeciler, sol-narodnikler vb., bu modeli *daha da kötü biçimde* değiştirmişlerdir. Bu ülkede, propaganda ve ajitasyonlarında bu “ulusal-kültürel özerklik” planını temel ve birincil olarak kullananlar Bundçulardır (ve Bundçuların her zaman farkında olmaksızın izledikleri *tüm* Yahudi burjuva partileri); yine de, Avusturya’da, bu “ulusal-kültürel özerklik” düşüncesinin kökeni olan bu ülkede, bu düşüncenin babası Otto Bauer, “ulusal-kültürel özerklik”in Yahudilere *uygulanamayacağını* tanıtlamak için kitabında özel bir bölüm ayırmıştır!

Bu, toprak-dışı ulusal özerklik planından (kendi toprağına sahip olmayan) *tek* toprak-dışı ulusu dışta tutan Otto Bauer’in ne kadar tutarsız olduğunu ve kendi düşüncesine ne kadar az inandığını, uzun söylevlerden daha net olarak tanıtıyor.

Bu da, Bundçuların, Avrupa’dan modası geçmiş planları nasıl ödünç aldıklarını, Avrupa’nın yanılıklarını çoğalttıklarını ve onları saçmalık noktasına kadar “geliştirdiklerini” gösteriyor.

Gerçek şu ki –bu da üçüncü nokta–, Avusturya sosyal-demokratları Brünn Kongrelerinde (1899) önerilen “ulusal-kültürel özerklik” programını *reddetmişlerdir*. Onlar, sadece ülkenin ulusal olarak sınırlanmış *bölgelerinin* birliğine ilişkin uzlaşmacı bir öneriyi benimsemişlerdir. Bu uzlaşma, ne toprak-dışılığa ilişkin, ne de eğitimin milliyetlere göre ayrılmasını ilişkin bir şey *getirmez*. Bu uzlaşmaya uygun olarak, (kapitalist olarak) en ileri, çok nüfuslu merkezlerde, kasabalarda, fabrikalarda ve maden bölgelerinde, geniş kırsal malikanelerde vb., her bir milliyet için kurulmuş ayrı okullar *yoktur*.

Rus işçi sınıfı, bu gerici, zararlı, küçük-burjuva milliyetçi “ulusal-kültürel özerklik” düşüncesiyle savaşmaktadır ve savaşmayı da sürdürecektir.

Profesyonel Ordu ve Özel Hudut Birlikleri

Bir ülke düşünelim! Bu ülke, Thomas Moor'un "Ütopya" adası olabileceği gibi, gerçek bir ülke de olabilir, örneğin Türkiye.

Bu düş ülkesi, neredeyse kırk beş yıldır, önce "anarşi"yle ve "anarşistler"le, sonra "terör"le ve "teröristler"le "mücadele" eder. Öyle ki, önce "anarşistler"in, "gomonistlerin 5. kol"u olarak faaliyet yürüttüğü kabul edilirken, daha sonra "teröristler"in de adı verilmeyen bir ülkenin ya da ülkelerin "taşeronu" olduğu kabul edilir. Dolayısıyla "anarşistler"in ve "teröristler"in "kökü dışarda"dır.

"Anarşistlerle mücadele" dönemindeki söylemler ile "teröristlerle mücadele" dönemindeki söylemler çok farklı olmamakla birlikte, birincisi "eski tarih", ikincisi "yeni olgu" olarak görülür. Bu nedenle de, dün, tarih, "yeni olgu"yla birlikte geliştirilen yeni tezler ve söylemlerle yorumlanır; "yeni olgu", "eski tarih"in yöntemleriyle halledilmeye kalkışılır.

Yeni söyleme göre, "tam ülkede ekonomi gelişirken, tam ülke sıçrama yapacakken, tam demokratik açılım yapılacakken" "terör"ün tımandığı, dolayısıyla da "terör"ün arkasında "ülkenin iyiliğini istemeyen kötü ve şer odakları" olduğu biçimindedir. Her şeyin "müsebbibi", dışardan beslenen ya "gomonistler"dir, ya da "bölücüler"dir. Halk deyişle, sütte leke vardır, bu ülkenin yöneticilerinde ve egemenlerinde leke yoktur!

Onlara göre, "anarşiyle", "terörle" "bir yere varılmaz"! Bir avuç "serdengeçti" ya da "tembel, başarısız öğrenci" ellerine silah alıp, kendilerine, yani "devlet"e savaş aç-

mıştır. Oysa ülkede "demokrasi var"dır, isteyen demokratik yollardan kendi taleplerini dile getirebilir! Anarşistliğin, teröristliğin hiç lüzumu yoktur! "Devlet baba", tüm sevecenliğiyle onları "kucaklamaya" hazırdır! Ama bu "laf dinlemez" anarşistler, teröristler, silaha sarılarak, hem ülkeye, hem kendilerine zarar vermektedirler!

Bu düş ülkesinin egemenlerinin, egemen sınıflarının ve onların "sahibi" olan "Okyanus ötesi gücün", sınır tanımaz zorbalığı, şiddeti, kendi çıkarlarına geldiğinde "temsili demokrasi"yi bile kolayca ortadan kaldıracılmaları, yasa-tanımazlıkları hiç hesaba katılmadığında, şüphesiz her şey güllük güllüştür!

Madem böylesine güllük güllüştür bir ülkede bir avuç "anarşist" ve "terörist" silaha sarılmıştır, öyle ise, "gereği" de yapılacaktır!

Bu düş ülkesinin yaklaşık *beş yüz yirmi bin* kişilik ordusu ve binlerce tankı, topu, uçağı, savaş helikopteri, zırhlı aracı vb. vardır. Bu ordu, bir yandan 779.452 kilometre kare "vatan toprağı"nı korurken, diğer yandan "cumhuriyeti kollama ve koruma" görevini üstlenmiştir. Bu nedenle, bu ülkenin ordusu, hem dış düşmanlara karşı, hem de iç düşmanlara karşı görev yapar.

Bu ordunun bildiği tek şey, "iç ve dış düşmana karşı" savaşmak değildir, hatta bu, hiç bilmediği şeydir. Bildiği tek şey, mevcut hükümetlere sıkıyönetim ya da OHAL ilan ettirmek, sokağa çıkma yasağı koydurmak ve nihayetinde "anarşiye" ya da "teröre" karşı "daha etkin" olabilmek için askeri darbe yapmaktır. Tarihini, bir tarafıyla "Hz. Pey-

gamber”e, diğer taraflarıyla “Fatih”e dayanır. Tarihinin bir “zamanında”, bu ordunun içinden çıkan silahlı güçler ülkeyi yabancı güçlerin işgalinden kurtarmışsa da, “peygamber askeri” olmak, “Fatih’in torunları” olmak çok daha büyük öneme sahiptir.

Elbette onlar “sahipsiz” değillerdir, onların da bir “sahibi” vardır. “Okyanus ötesi”nden “ülke içine” kadar uzanan bu “sahipler”, ne zaman kendi çıkarları ve gelecekleri tehlikeye düşse, onları “göreve” çağırmakta duraksamazlar. Bu sahiplerin, ülkeyi istedikleri gibi yönetebileceklerine olan büyük inançları, aynı zamanda “ülkenin iyiliğine olan” herşeyi (hatta “komünizm gerekiyorsa” onu da) kendilerinin yapacağı imanı ile bütünleşmiştir. Aynı anlayış, ister istemez “sahip olunan”da da egemendir.

Bu ülkenin ordusu, başka ülkelerin ordularında pek görülmeyen bir özelliğe sahiptir: “Zorunlu askerlik sistemi”.

Tarihte Prusya ordusunun sahip olduğu bu sistem, günümüzde, kendine özgü nedenlerle, İsrail ordusunda vardır. Bunun dışındaki tüm ordular, ya “zorunlu askerlik hizmeti” temelinde örgütlenmişlerdir, ya da ABD’de olduğu gibi, tümüyle “gönüllü-profesyonel askerler”den oluşur.

“Zorunlu askerlik sistemi”, bu ülkenin ordusunun toplum üzerinde “en güvenilir” devlet kurumu olmasını sağladığı gibi, Clausewitz’in “mutlak savaş” tanımına uygun boyutta bir savaş yürütebilmesini de olanaklı kılar. Üstelik, mali açıdan profesyonel ordulara karşı açık bir üstünlüğe de sahiptir. Neredeyse erlere hiçbir ödeme yapılmaz.

Prusya sisteminde olduğu gibi, “zorunlu askerlik sistemi” ile “sürekli ordu”nun birleştirilmesi ise, profesyonel subaylar aracılığıyla gerçekleştirilir. Bu subaylar, ordunun sürekliliğini sağladığı gibi, bir tek askeri doktrinin her dönemde sürdürülmesini de sağlarlar. Bu nedenle de, bu ordunun subay kadrosunun terfi işlemlerinde esas alınan “liyakat”, bir tek askeri doktrine bağlılığı ifade eder.

Ama “anarşistler”e ve “teröristler”e karşı mücadele, CIA’nın “karşı-ayaklanma taktikleri elkitabı”nda yazıldığı gibi, düzenli ordu birlikleriyle gerçekleştirilemediğinden, ya darbe yapmak ya da “özel hareket timleri” oluşturmak zorunda kalınır.

1965’den sonra sınıf mücadelesinin yükselmesi ve buna paralel olarak silahlı dev-

rimci hareketin gelişmesi karşısında, önce adı-sarı belli olan bir faşist partinin oluşturduğu milis güçleriyle savaşa giren devlet, bu güçlerin etkisiz kaldığını gördükleri her durumda ordusunu harekete geçirir ve yönetimi askerileştirir. Onar yıllık arayla yapılan iki darbeyle, gelişen sınıf mücadelesi ve silahlı devrimci hareket büyük ölçüde etkisizleştirilmiştir.

İkinci darbenin (12 Eylül 1980) yarattığı “huzur ve güven ortamında” ortaya çıkan bir “bölücü terör örgütü” karşısında ise, önce zamanın başbakanı tarafından “önemsenecek bir şey yok” denilir. Ama “bölücü terör”ün olanca hızıyla sürdüğü görüldüğünde de, CIA’nın “karşı-ayaklanma taktikleri elkitabı” yeniden okunmaya başlanılır.

İlk öğrendikleri şey, Mao Zedung’un “subalık” örneğidir. Madem denilir, Mao’ya göre, “gerilla suda balıktır, öyleyse gerillayı yakalamak için, önce suyu boşaltmak gerekir”. Ve köyler, mezralar boşaltılır.

CIA’nın elkitabından öğrendikleri ikinci şey ise, “teröristlerin kent örgütlenmesini çöktürmek” için tüm yurttaşlık hak ve özgürlüklerinin askıya alınması, alınmadığı durumlarda “derin devlet”in devreye sokulmasıdır. Bir kez bu öğrenildi miydi, artık yapılacak şey, yasalarla sınırlandırılmamış ve elleri kolları yasalarla bağlanmamış bir “derin devlet gücü” harekete geçirmektir. Öyle de yapılır. Adam kaçırmalar, işkenceler ve “faili meçhul” katliamlar birbiri ardına gerçekleştirilir. CIA’nın Latin-Amerika’da elde ettiği deneyimler, bu düş ülkesinin tarihsel, toplumsal, siyasal özelliklerine uyarlanarak uygulanır.

Ama bu da yeterli olmaz. “Dağdaki terörist”le mücadele için “özel ordu” kurulmasına karar verilir. Zamanın “güzel, sarışın” bakan başbakanı, “teröre karşı özel ordu”-nun “dini bütün, milliyetçi kişilerden oluşturulacağını” ilan eder. Ancak polis teşkilatı bünyesinde oluşturulan bu “özel ordu” ya da resmi adıyla “özel hareket timleri”, dağlara çıkıp “terörist”le mücadele etmek yerine, önce yerel esnafı, ardından ülkenin önde gelen gayrı-meşru çevrelerini haraca bağlamayı daha “vatanperver” bir iş olarak gördüklerinden, bir süre sonra bu “sarkık bıyıklı tim elemanları”, “mafyalaşır”.

Yine de “bölücü terör”e karşı önemli ilerlemeler kaydedilir. Her ne kadar bu ilerlemede ordunun (düzenli birlikler) ve “özel

harekat timleri”nin özel bir işlevi olmamışsa da, yıllar sonra genelkurmay başkanlarından birisi, ordunun “teröre karşı askeri zaffer” kazandığından söz eder.

Ama “bölücü terör”, dini bütün, ılımlı islamcı bir iktidar döneminde yeniden “hortlar”! Hemen her gün “şehit” haberleri gelmeye başlar, “analar ağlar”, “toplum infial içindedir”.

Ortam ve koşullar değişmiştir. Ordunun “balans ayarı”ndan geçmiş “ılımlı islamcılar”, bu kez kendileri orduya “balans ayarı” yapmaya başlamışlar. Tam orduya “balans ayarı” yapılırken, “bölücü terör”e karşı orduyu “göreve” çağırmak hiç akıllıca olmayacağından “başka seçenekler” aranır. Ve her zaman olduğu gibi, CIA’nın elkitabı yeniden okunur ve bulunur: *Özel profesyonel ordu*.

Dünün “özel harekat timleri”nin “başarı öyküleri” herkes tarafından anımsanırken, bir kez daha aynı “özel ordu”nun harekete geçirilmesi pek de “ılımlı islamcılar”ın “muhafazakar demokrat” imajlarına uygun düşmeyeceğinden, Almanya’nın “*grenzschutz*”-ları* (“hudut korumaları”) örneği “yeni seçenek” olarak sunulur. Üstelik Almanya, kendi köklerini oluşturan “Milli Görüş”ün kalesidir ve “Alman sistemi” içinde eğitilmiş çok miktarda kadroya sahiptirler.

Böylece “özel ordu”, “özel hudut koruma birlikleri” halini alır. Ülkenin başbakanı da, “terörle mücadelede profesyonel askerlerden oluşan özel birliklerin hem başarıyı artıracığı hem de kamuoyu vicdanını rahatlatacağı ve infiali azaltacağı”ndan çok emin-

dir. En azından, zorunlu askerlik sistemi sonucunu görev yapan erlerin “şehit” olmaları yerine, “paralı askerler” ölecektir. Hem zaten “paralı asker” oldukları için de, onların “anaları” ağlamayacak, toplum infial içinde olmayacaktır.

Bu yerli “*grenzschutz*”lar, daha önceki “özel ordu” ya da “özel harekat timleri” deneyinden çıkartılan dersler sonucu, artık “*dini bütün, milliyetçi kişilerden*”, “bıyıkları aşağı sarkık, tipik MHP militanı görüntüsü veren insanlar”dan** oluşmayacaktır. Açıkçası, “dini bütün, milliyetçi kişiler” yerine, sadece “dini bütün” kişiler “özel tim”de yer alacaktır (Buna en uygun “tip”ler BBP içinde bolca bulunmaktadır).

Denenmiş olan ve sonuçları “müthiş olumsuz” olan bir şeyi yeniden denemenin bir faydası olmayacağı ortadadır. Oysa asıl “istenilen”, “peygamber yuvası ve Fatih’in torunları”ndan oluşan *ordunun profesyonelleştirilmesidir*.

“Profesyonel ordu”, Amerikan emperyalizminin Irak işgaliyle birlikte büyüyen ve güçlenen “özel güvenlik şirketleri”nin ülkelerin iç ve dış “güvenliği”ni üstlenmelerinden başka bir şey değildir. Bu “özel güvenlik şirketleri” (ki en ünlüsü *Blackwater*’dır), Amerikan emperyalizminin neo-conlarının “*savaş hizmetlerinin özelleştirilmesi*” doktrinine uygun olarak desteklenmiş ve geliştirilmiştir. Bu doktrinin geliştirilmesinin temelinde, giderek darboğaza giren ABD kökenli küçük ve hafif silah üreticisi tekelere yeni pazarlar bulma zorunluluğu yatar. Bu pazar bulma çabası, bir dönem için geri-bıraktırılmış ülkelerde küçük ve hafif silahların bulundurulmasını sağlayan “silah ruhsatı” ve silah ithalatı yasalarında değişiklik yapılarak giderilmeye çalışılmışsa da, doymak

* Alman “*grenzschutz*” birlikleri 1950’li yılların başlarında ABD işgal komutanlığı tarafından oluşturulmuş yarı-askeri (paramiliter) silahlı güçlerdir. II. Dünya Savaşı sonrasında müttefik güçlerin (ABD, İngiltere ve Sovyetler Birliği) ortak kararıyla Alman ordusu tümüyle tasfiye edildiğinden ve yeni bir ordu kurması yasaklandığından, ABD, “komünist yayılmacılığa” karşı Almanya’nın sınırlarının korunması için bu tür bir paramiliter silahlı güç oluşturmuştur. Bu “hudut koruma” birliklerinin en çok tanınanı ise, Alman “Kızıl Ordu Fraksiyonu” (RAF) ve Filistinli gerillaların birlikte yaptıkları uçak kaçırma eyleminde, uçağa yönelik Mogadişu baskınına gerçekleştiren GSG-9 (*Grenzschutzgruppe 9*) birliğidir. Her ne kadar GSG-9, özel operasyon timi gibi görünüyorsa da, asıl işlevi Alman devletinin yasal “anti-terör” örgütlenmesi olmasıdır. Gerçekleştirdiği operasyonlara ilişkin herhangi bir yasal soruşturma yapılmadığı gibi, Steinheim cezaevinde RAF tutsaklarının “intihar”ını organize eden de bu örgütlenmedir.

** Eski Milli Eğitim bakanı, yeni AKP başkan yardımcısı ve demagogu Hüseyin Çelik, “oluşturulacak özel kuvvetlerin asker içinde mi, polis içinde mi olacağı” yönündeki soruyu şöyle yanıtlar: “Asker içinde mi olmalı ordu içinde mi olmalı bilemem ama doğuda faili meçhullere imza atmış, ‘Ben devlet adına kurşun sıkıyorum, millet adına kurşun sıkıyorum’ diyen zihniyet olmayacak. İşkenceyle alakası olmayacak. Özel harekat timleri içinde çok yanlış adamlar vardı. Bıyıkları aşağıya sarkık, tipik MHP militanı görüntüsü veren insanlar vardı. Ellerinde uzun namlulu silahlar, özel arabalarla gezen. O insanların yanlış davranışları bölge halkı üzerinde müthiş olumsuz etki yarattı ve bölge halkından birçok insanı PKK’nın safına itti.” (*Habertürk*, 15 Temmuz 2010.)

bilmeyen kapitalist kâr hırsıyla “savaş hizmetlerinin özelleştirilmesi” biçimini almıştır.

Bugün, bu düş ülkesinde, *10 Haziran 2004* tarihinde çıkartılmış olan 5188 nolu yasayla kurulmuş olan 1.198 “özel güvenlik şirketi” vardır ve bu şirketler de 189.512 kişiyi çalışmaktadır. Yasa gereğince, bu “özel güvenlik elemanları”, “işlenmiş bir suçun sanığı veya suç işleyeceğinden kuvvetle şüphelenilen kişinin takibi” gibi polis görevini de yerine getirmektedir. Nerdeyse tamamı, askerliklerini Güney Anadolu’da “komando” olarak yapmış kişilerden oluşmaktadır.

Ama bu yeterli görülmediğinden, diğer bir ifadeyle, Amerikan küçük ve hafif silah tekelleri için yeterli olmadığından, geri-bıraktırılmış ülkelerin ordularının “özelleştirilmesi”ne gidilmektedir. Her konuda Amerikan emperyalizminin istemini iki etmeyen iktidar partisi (AKP) de, kendisine karşı er ya da geç darbe yapacağından emin olduğu “zorunlu askerlik sistemi”ne dayanan ve kendi içinde özerk olan orduyu bu yolla dönüştürmenin ve denetime almanın olanaklı olacağını görmüştür.

Parasını hükümetin hazırladığı bütçeden alan “özel ordu”, şüphesiz hükümetin bir dediğini iki etmeyecek, onun politikalarını “koruma ve kollama” görevini yerine getirecektir. Tek sorun, zorunlu askerlik görevi “vatan borcu” olarak belletilmiş yurttaşlar-

dan oluşan “milli ordu”nun böyle bir dönüştürmeye ne kadar izin vereceği ve halkın, böylesi bir dönüşüm sonrasında kayıtsız-şartsız itaat ettiği ve “*en güvenilir devlet kurumu*” olarak gördüğü orduya aynı “saygıyı” ve “değeri” verip vermeyeceğidir. Eğer bugün, “profesyonel ordu” tartışmaları hemen geçirilmişse, bunun tek nedeni bu konuda kesin bir yargıya sahip olunmamasıdır.

Şimdilik “profesyonel ordu”dan ya da “savaş hizmetlerinin özelleştirilmesi”nden uzak durulmaktadır. Bunun yerine daha “acil” olarak görünen özel anti-terör birliklerinin (“özel hudut birlikleri” adı altında, tamamına polis teşkilatı bünyesinde oluşturulacak bir kontra-gerilla) kurulmasına karar verilmiştir.

Bu düş ülkesinde, er ya da geç, Amerikan küçük ve hafif silah tekellerinin çıkarları doğrultusunda “savaş hizmetleri” özelleştirilecektir. Daha bugünden, 190 bin özel güvenlik elemanı ve 1.072.037 “ruhsatlı” silahıyla bu şirketler için bulunmaz bir pazardır. “Terör”, “bölücü terör”, böylesi bir pazarı daha da genişletmenin bir aracı olarak kullanılmaktadır. Yoksa “sarkık bıyıklı MHP militanları”nın yerine “dini bütün” BBP militanlarının oluşturacağı “özel hudut birlikleri”yle ulusal bir sorunun çözümlenemeyeceği açıktır.

İnternet Adresi:

www.kurtuluscephesi.com
www.kurtuluscephesi.org
www.kurtuluscephesi.net

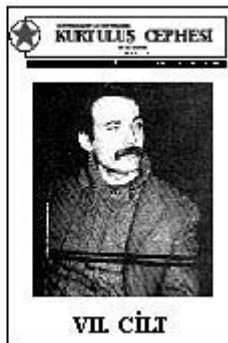
E-Posta Adresi:

kurcephe@kurtuluscephesi.org
erisyayinlari@kurtuluscephesi.org

- MAHİR ÇAYAN: **KESİNTİSİZ DEVRİM I**
MAHİR ÇAYAN: **KESİNTİSİZ DEVRİM II-III**
İLKER AKMAN: **MEVCUT DURUM VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ**
*** **TÜRKİYE DEVRİMİNİN ACİL SORUNLARI-I**
*** **OLİGARŞİ NEDİR?**
*** **MARKSİZM-LENİNİZM BİR DOĞMA DEĞİL, EYLEM KILAVUZUDUR-III**
*** **THKP-C/HDÖ VE 15 YIL**
*** **POLİTİKLEŞMİŞ ASKERİ SAVAŞ STRATEJİSİ VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ**
*** **GRAMSCİ ÜZERİNE**
*** **REVİZYONİZMİN REVİZYONU**
*** **ULUSAL SORUN ÜZERİNE**
*** **“BDS”:** BİR PRAGMATİK SAPMA
*** **“YENİ” OPORTÜNİZM ÜZERİNE**
*** **ZAFER BİZİM OLACAKTIR!** [Ankara Davası Savunması]
*** **DEVİRİM PROGRAMLARI**
*** **RUS DEVRİMİNDEN ÇIKAN DERSLER**
*** **ESKİ BİR GERİLLANIN “EMEK”İ**
*** **PASS VE “YENİ ÇÖZÜM”ÜN FIRSATÇILIĞI**

DEVİRİMCİ MARŞLAR VE EZGİLER

- DÜNYADA VE TÜRKİYE’DE EKONOMİK BUNALIM** [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-I]
DÜNYADA VE TÜRKİYE’DE EKONOMİK BUNALIM II [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-III]
LAİKLİK VE ŞERİATÇILIK ÜZERİNE [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-II]
TARİHTE, GÜNÜMÜZDE VE DEVRİMCİ MÜCADELEDE KADINLAR

“Ülkede sürekli bir dengesizliğin olması, emperyalist-kapitalist üretim ilişkilerinin mevcut durumu devam ettirebilmek için ‘güç’lerini kullanmasının ve ‘denge’yi bu şekilde kurmaya yönelmesinin objektif temelidir.

Ülkedeki üretici güçlerin gelişme seviyesi, dengesini metropollerde bulduğundan, oligarşi, üretim ilişkilerini devam ettirme görevini, siyasal zoru askeri biçimde maddeleştirmenin şartları içinde yerine getirebilir. Bu durum, geri-bıraktırılmış ülkelerin aynı zamanda emperyalizmin zayıf halkaları olmaları da demektir.

Emperyalizmin dünya ölçeğinde uygulamak zorunda olduğu zor, ülkede oligarşinin siyasal zoru olarak somutlaşır. Ve emperyalist-kapitalist üretim ilişkileri yaşadığı sürece, bu siyasal zor da varlığını devam ettirecektir. Ve kendisine yönelen her sınıfsal tavra karşı askeri bir biçimde maddeleşecektir. Siyasal zorun askeri biçimde maddeleşmesi, ülkedeki dengesizlik nedeniyle, aslında sürekli bir niteliklidir..

Ülkedeki emperyalist-kapitalist üretim ilişkilerine uygun olarak gelişen üretim, kendi hayat sürecini de şartlandırır. Bu şartlandırma içinde ortaya çıkan çelişkiler ve sınıfların tepkilerine karşı, oligarşinin bir üst belirlenme olan siyasal yaşantısını sürdürme şartı, siyasal zorunu kullanması (onu kullanmaya zorunlu kılınması) şeklindedir.

Siyasal zor, oligarşinin elinde ilk şart olarak, oligarşinin siyasal hakimiyetini koruması şeklinde görevini somutlaştırır. Kuşkusuz en önemli araç, devlet aygıtıdır. Devlet bu dönemde, hakim sınıfların karakterine bürünerek, oligarşik devlet niteliğini almıştır. Siyasal zorun bu biçimdeki görevi ona, üretim ilişkileri tarafından verilmiştir. Ve temel görevi, mevcut üretim ilişkilerinin devamını sağlamayı yerine getirmektir. Bu görevin yerine getirilişinde **‘zor’un askeri bir biçimde maddeleşmesi ve görünür olması, a) Hakim sınıfların kendi iç çelişkileri yüzünden idare edememeleri, b) Gelişen sınıfsal muhalefetlerin mevcut üretim ilişkilerini tehdit eder bir nitelik almaları, c) Doğrudan doğruya iktidara yönelik bir siyasal alternatifin ortaya çıkması durumlarında olur.** Ülkemizde özellikle 12 Mart ertesi uygulamalardan sonra, hakim sınıfların kendi iç çelişkilerinden dolayı yönetimin askerileşmesi beklenemez. Bu nedenle, siyasal zorun askeri bir biçimde kendini göstermesi, **mevcut üretim ilişkilerine yönelik muhalefetin görüldüğü yerlerde ve oligarşiye alternatif bir gücün ortaya çıkması zamanlarında olacaktır.”**

[İlker Akman, *Mevcut Durum ve Devrimci Taktiğimiz*]